

Latvijas Nacionālā fronte aicina visus latviešus katru dienu pulksten 12.00 raidīt stingru pavēli domās, bet bez naida jūtām sirdi: **“LATVIEŠU TAUTAS OKUPANTI! BRAUCIET MĀJĀS! PAŠMĀJU GLĒVUĻI, VĀRGUĻI UN NODEVĒJI, PAEJIET MALĀ!”**

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

www.latvians.lv/nmln

2003. gada
12. – 26. jūnijs

cena: Ls 0,20
Nr. 12 (34)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

PIEPRASIET
laikrakstu **DDD**
kioskā pie
Brīvības pieminekļa
un citos Rīgas kioskos

Iepriekš iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50

Drīzumā apgāds “Vieda” izdos pasaulē slavu ieguvušā kultūrista, 2003.gada Eiropas čempiona kultūriskā, latviešu spēka-vīra **Aivara Visocka** kopīgi ar **Aivu Kalvi** izstrādāto grāmatu **“KULTŪRISTS IR KĀ SKULPTORS”**. Grāmata mudinās lasītājus rūpēties par savu veselību, audzināt gribasspēku, izkopt ķermeņa skaistumu un sniegs konkrētus padomus šo mērķu sasniegšanai. Pavērojiet seno grieķu skulptūras! Tajās atveidots Dieva iecerētais cilvēku skaistums un harmonija, pēc kā tiekties. Lai ikvienam dvēseles skaistuma izkopšana atspoguļojas arī fiziskajā ķermenī! *Šī grāmata palīdzēs!*

Mēs, Latvijas Nacionālā fronte, esam pie-teikuši sapulci **17.jūnijā**, Latvijas okupācijas dienā, **plkst. 17.00 pie Brīvības pieminekļa**, lai izteiktu prasību veikt **Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju**. Šobrīd vēl nezinām, vai šis pasākums tiks atļauts, tomēr visi tiek aicināti satikties pie Brīvības pieminekļa šajā laikā! Pat gadījumā, ja oficiāli sapulce netiks akceptēta, neviens nevar aizliegt latviešu tautai izteikt savu gribu – atbrīvoties no okupantiem – pie tās neatkarības simbola Brīvības pieminekļa. Lai skaistā savas tautas Milestības Liesma iededz latviešos drosmi un gribu izcīnīt brīvību! Pulcēsimies, lai skaļi pateiktu un ar savu klātbūtni apliecinātu to, pēc kā klusībā ilgojas ikviena latvieša sirds.

KAS IR KULTŪRA?

SARUNA AR LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PRIEKŠSĒDĒTĀJU UN APGĀDA “VIEDA” DIREKTORU AIVARU GARDU

– *Televīzijā “Mīlzu ciņās”, kas notika pirms vēlēšanām, kultūras ministru kandidāti atzinās, ka viņi nespēj dot viennozīmīgu definīciju kultūras jēdzienam. Pat Dainis Ivēns un tagadējā kultūras ministre Ingunā Rībena nezināja to izskaidrot, arī pārējie kandidāti tikai bezjēdzīgi spriedelēja par šo tēmu. Vai tiešām kultūra ir tik abstrakts jēdziens?*

– Nē, kultūra nav abstrakts jēdziens. Diženākais pagājušā gadsimta Kultūras darbinieks un mākslinieks, Miera Pakta kultūras pieminekļu aizsardzībai un Kultūras Karoga iniciators pasaulē – Nikolajs Rērihs definēja Kultūru kā gara kultu*.

Pats vārds “kultūra” ir radies no diviem vārdiem: “ura” – “gars” un “kult” – “kults”. Tas nozīmē, ka Kultūra ir gara jeb garīguma go-

“Kultūras cilvēks ir tiecīgs uz visu taisnīgo, patieso, daļo, labo – tā pareizajā, nevis pašlabuma izpratnē.”

dināšana, garīgās dzīves kvalitātes vairošana. Citiem vārdiem, ja cilvēces garīgums pieaug, ja tā evolucionē jeb kvalitatīvi pilnveidojas, tad to var saukt par kulturālu. Kultūra ir augstāka par civilizāciju. Šobrīd mēs nekādā gadījumā nevaram uzskatīt, ka pie mums ir Kultūras sabiedrība, jo vē-

rojama tikai civilizācija, kas iet uz norietu. Eiropā kādreiz ir bijusi Kultūra jeb garīgā augšupeja, bet tagad tā iet bojā. Redzamākās Rietumu civilizācijas norieta atspoguļojums ir sabiedrības degradēšanās pat elementāru jautājumu izpratnē. Visacīmredzamākais piemērs ir homoseksuālisma izplatība. Ja kāda sabiedrība sāk homoseksualismu uzskatīt par normālu parādību, tā vairs nav kulturāla, bet gan tikai civilizētu mežonņu sabiedrība, kas iet uz regresu, nevis progresu.

Parasti cilvēki par kultūru uzskata glezniecību, tēlniecību, teātri, mūziku, literatūru u.tml. Bet tās ir tikai

mākslas nozares. Iespējama ir arī degradēta māksla, literatūra, kuru nevar uzskatīt par kultūras izpausmēm. Tieši šāda degradācija ir vērojama arī pie mums. Es nevaru šodienas Latvijas glezniecību, tēlniecību, literatūru, teātri nosaukt par kvalitatīvu mākslu.

Turklāt, paceļot Kultūras līmeni, tiek celta arī dzīves kvalitāte. Ja vēlamies īstus, lielus saimnieciskus, ekonomiskus sasniegumus, mums noteikti ir jāuzlabo garīgās dzīves kvalitāte. Rietumi to nedara, bet tikai meklē noietu tirgu savām saražotajām, visbiežāk nekam nevajadzīgajām precēm.

► 2. lpp.

SAVĀ ZEMĒ BŪSIM TIKAI DARBASPĒKS ĀRVALSTU INVESTORIEM

SARUNA AR BIZNESA AUGSTSKOLAS “TURĪBA” VALDES PRIEKŠSĒDĒTĀJU UN LATVIJAS TIRDZNIECĪBAS UN RŪPNIECĪBAS KAMERAS BIEDRU JURI BIRZNIEKU

– *Kas jūs, uzņēmēju, pamudināja atklāti paust savu noraidīto nostāju pret Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā?*

– Principā es sevi pat nesauktu par eiro skeptiķi, bet drīzāk gan par skeptiķi attiecībā pret mūsu valdību – iepriekšējo un pašreizējo. Es neredzu valdības sadarbību ar pilsoņiem. Kamēr mēs neesam vienotā komandā, stāties tādā augstā ekonomiskā līgā, kā Eiropas Savienība, ir vienkārši absurdi. **Ekonomiski mēs zaudēsim visu, kas mums vēl ir palicis. Par suverenitāti nemaz nerunājot, jo iestāšanās šajā savienībā ir suverenitātes zaudēšana.**

– *Kāpēc valdība nesadarbojas ar tautu?*

– Abas puses ir pārāk vājas. Pilsoņi ir pārāk vāji savā demokrātijā. Viņi baidās izteikt viedokli kādās spēcīgākās, kategoriskākās formās, lai noliktu valdību tās vietā. No otras puses – arī valdība ir vāja, jo tā baidās no tautas spēka, baidās arī būt līdz galam atklāta pret

tautu un neiziet uz dialogu ikdienā. Ja valdība gribētu būt spēcīga, tā, pirmām kārtām, spēcīnātu savu sarunas partneri. Tad ieguvēji būtu visi. Uzvarēt bez komandas spēles ir neiespējami. Tauta iegūst tādu valdību, kāda tā ir pati.

Iestāšanās ES ir izdevīga tikai kādai daļai uzņēmēju, kas ir līderi, pietiekami attīstījušies un ekonomiski spēcīgi, bet pamatmasa, kas ir skaitliski daudz lielāka, no šīs iestāšanās neko nevinē. Mēs būsīm liela darba nometne Eiropai.

Inteliģences Savienības konferencē pēc manas uzrunas daudzi cilvēki bija izbijušies: – nu tu gan tagad ko tādu sarunāji! Godīgi sakot, es vēl nemaz neesmu sācis runāt!

– *Nu tad šī varētu būt tā istā iespēja!*

– Jebkurā gadījumā izteikties iespēja ir ierobežota. Es nebaidos runāt pietiekoši skaļi un kritiski, jo manis vadītais un man piede-

rošie biznesi ir legāli, un tie visi maksā nodokļus. Taču es nevaru neņemt vērā, ka mūsu sabiedrība nav pieradusi pie viennozīmīgas demokrātijas, jo galu galā mani brīvdomāšanas izteicieni kādu

“Sabiedrībai ir jāapzinās, ka virzība uz ES ir valdības vājums, ko tā izrāda šādā negodīgā kampaņā. Savā ziņā nākotnē tā ir potenciāla mīna ar laika degli.”

no maniem biznesiem var novest pie negācijām. Citur pasaulē tiek uzskatīts par pieņemamu, ka es kā uzņēmējs varu būt arī kādas politiskās partijas piekritējs, krass eiro skeptiķis vai fans, un pie manis tik un tā nāktu mācīties un strādāt pilnīgi pretēju partiju fanātiski piekritēji utt. Pasaulē spēj nodalīt biznesu no politikas, reliģijas vai citas izpausmes formas. Mūsu sabiedrība tam vēl nav gatava.

– *Privātās sarunās daudzi sabiedrībā labi pazīstami cilvēki neslēpj, ka ir eiros-*

keptiķi vai deokupācijas un dekolonizācijas piekritēji, taču viņi nevēlas, lai viņu vārdus tiktu pieminēti un nostāja atklāta.

– Kad mani intervēja LTV1 “Panorāma” par NATO, kur arī es krasi izteicos, jo joprojām nesaprotu, kāpēc mums būtu jāmaksā 100 miljonus latu gadā par pašu bailēm, – ne jau ar pāris ieročiem rokās var nopirkt savu drošību.

Žurnālisti man neslēpa, ka cilvēki baidās runāt par šīm tēmām pretēji valdošajai politikai. Sabiedrība baidās izteikt savu viedokli, ja tas nesakrīt ar valdības viedokli, baidās palikt mazākumā. Viņiem tad psiholoģiski liekas, ka notiek it kā nostāšanās pret pašu sabiedrību. Taču uzskatu, ka visantipatriotiskākā pozīcija ir vienaldzība, personīgā viedokļa trūkums. Lai arī tas ir kļūdainais, bet vismaz ir sava pārliecība!

► 4. lpp.

KAS IR KULTŪRA?

1. lpp.

– Platons ir novēlējis: “No skaistiem tēliem mums jāiet uz skaistām domām, no skaistām domām uz skaistu dzīvi un no skaistas dzīves uz absolūto skaistumu.” Lai saskatītu skaistumu, ir nepieciešama skaistuma izjūta. Kas ir šī skaistuma izjūta, un kāda tai nozīme ikdienas dzīvē?

– Skaistums ir arī pareizā, taisnīgā, labā izjūta. Savā būtībā tie ir sinonīmi. Ja cilvēks izjūt taisnīgumu, viņš saskata arī patiesu skaistumu. Piemēram, netaisnīgs cilvēks nav spējīgs neko labu uzgleznot. Viņš nepacelsies augstāk par viduvējību.

Nikolajs Rērihs, palabojot Dostojevskas vēlējumus, ka skaistums glābs pasauli, rakstīja, ka skaistuma izjūta jeb izpratne glābs pasauli. Tik tiešām, ja garīgs tumsonis ienāktu, piemēram, Nikolaja Rēriha gleznu istabā Valsts Mākslas muzejā, viņš tā arī paliks vienaldzīgs pret šiem skaistajiem mākslas darbiem. Ikviens garīgajā nozīmē liels mākslas darbs izstaro enerģiju. Laba glezna, literatūra, mūzika ir objektīva vērtība pati par sevi, kaut arī apkārtējie cilvēki to neapzinās. Bet, lai šis skaistums glābtu pasauli, cilvēkam tas ir jāizprot, tad mākslas darba izstarotā enerģija radīs atbalstu cilvēka sirdī. Lai spētu garīgi pacelties un mainīt savu dzīvi, viņam ir jāizjūt tieksšanās un izpratne par skaistumu. Citiādi var ievest arī dzīvnieku mākslas izstādē, bet no viņa mēs nevaram prasīt šo izpratni. Kā jau vienojāmies, labs mākslas darbs ir vērtība pati par sevi, bet suns, apskatot skaistu gleznu, pēc tam neies pārveidot pasauli. Tieši tāpat ir ar truliem cilvēkiem, kurus skaistums neaizkustina, un viņi tā ietekmē nemēģina pārveidot sevi. Tas nozīmē, ka garīgumu attīstošais skaistums nevar iedarboties uz sabiedrību, kurai nepiemīt tā izjūta un izpratne.

– Vai cilvēki lasa grāmatas, kuras arī var palīdzēt izaugsmei?

– Diemžēl ir jāatzīst, ka pēdējā laikā grāmatu tirāžas krītas, jo sarūk to lasītāju skaits. Mēs zinām, ka visvairāk lasa vecāki un vidējās paaudzes. Jaunieši grāmatas lasa maz. Viņi ir aizrāvušies ar datoriem, kas var noderēt tikai informācijas ievākšanai. Šobrīd vispār ir vērojams informācijas kulta, kas nozīmē pēc iespējas vairāk būt informētam. Bet ne jau katra informācija ir vērtīga un vajadzīga, lai ar to piebāztu savas smadzenes un dvēseli. Mēs taču arī dzīvokli nepieblīvējam ar nederīgiem krāmiem, tikai tāpēc, lai tie būtu. Dzīvās Ētikas Mācībā tiek lietots termins “erudīts muļķis” un norādīts, ka tādu tagad ir ļoti daudz. Erudīts muļķis ir cilvēks, kurš ir apguvis viņa gara attīstībai nederīgas zināšanas un ar tām lepojas un dižojas. Tāds cilvēks ir kļuvis iedomīgs par savu prātu, līdz ar to patiešas zināšanas viņš nespēj vairs aizsniegt.

– Pašas vērtīgākās apgāda “Vieda” izdotās grāmatas ir *Dzīvās Ētikas Mācība* un *Rēriha ģimenes darbi*, ku-

ras var palīdzēt iziet no Kultūras pagrimuma. Vai cilvēki šīs grāmatas lasa?

– Spriežot pēc tā, ka šīs grāmatas ir pārdotas diezgan lielā skaitā, man ir cerība, ka tās tiek arī lasītas, nevis ieliktas plauktos. Protams, Dzīvās Ētikas izpratnes liemeņi var būt dažādi. Ir cilvēki, kas izlasa, bet neko nesaprot. Ir tādi, kas saprot, bet negrib īstenot dzīvē. Kultūras sabiedrībai ir nepieciešami tādi cilvēki, kuri Dzīvās Ētikas Mācību pielieto dzīvē. Bet, lai to darītu, ir nepieciešama drosme. Parasti viss jaunais, kas nes Kultūru, nostājas pret veco, bojāejošo civilizāciju. Šeit rodas konflikts. Mums, kas ir pacēlušies nacionālo jautājumu, ir izveidojies konflikts ar valsts varu – valdību, prezidentu, Saeimu, kas aizstāv mežonju civilizāciju, degradēto sabiedrības daļu.

– *Rietumu demokrātija esot vērtīga Rietumu kultūras sastāvdaļa. ASV, iebrukusi Irākā, grib piespiest irākiešus to pieņemt. Tiek radīts stereotips, ka tikai Rietumu pasaule ir kulturāla, un visai cilvēcei ir no tās jāmacās.*

– Rietumu pasaulei vispār vajadzēja vismaz klusēt! Amerikā, kā stāsta, Sanfrancisko ir pilnīga pederastu un izvirtuļu pilsēta, kur no Kultūras nav ne miņas, nāk tikai puvuma smaka. Kā gan viņi var mācīt šajā ziņā daudz tikumīgāku sabiedrību, kā viņiem dzīvot? Islama, induisma, budisma, konfucianisma pasaules nenoliedzami ir daudz kulturālākas par degradēto Rietumu pasauli. Tieši Rietumiem ir jāmacās no Austrumiem.

– *Pasaulē ir vietas, kur vēl aizvien eksistē analfabētisms. Vai analfabēts var būt kulturālāks par izglītotu rietumnieku?*

– Protams, analfabētisms nav atbalstāma parādība. Tomēr, ja analfabētam vienkārši vēl nav bijusi iespēja iemācīties lasīt un daudz ko citu, tad izglītots, informatīvi pārbagāts degenerāts jau ir garīgs puveklis. Ja ir jāsali-dzina, kas labāk, tad es izvēlos analfabētus, kurus var mācīt, nekā tā saucamos Rietumu inteligentus, kuri ir garīgi sapuvuši un kuriem nekas vairs nevar līdzēt. Vēsturē ir bijuši piemēri, kad analfabēti ir pierādījuši, ka ir īsti Kultūras cilvēki. Akbars Lielais nemācēja ne lasīt, ne rakstīt, bet izcili vadīja Mogolu valsti, veicinot tās Kultūras uzplaukumu. Var gādīties, ka arī mūsdienās cilvēks ir palicis analfabēts, taču pilnveidojis savu dvēseli un izprot taisnīgumu, tiecas pēc daļuma, ir varonīgs.

– *Kāda ir Rēriha Miera Pakta ideja?*

– Rēriha Miera Pakts tika pieņemts jau pagājušā gadsimta trīsdesmito gadu vidū, un tā ideja ir aizsargāt Kultūras un mākslas vērtības gan miera, gan kara laikā. Šīs vērtības ir neaizskaramas neatkarīgi no tā, vai to cilvēki apzinās, vai nē. Bet ASV izdarības Irākā liecina, ka Amerika šo starptautiski atzīto Pakta neievēro. Viņiem nav nekādas cieņas pret Kultūras vērtībām.

Rēriha Miera Pakta devi-ze ir “Miers caur Kultūru”. Šajā teicienā ir ļoti dziļa jēga. Mēs jau noskaidrojām, ka Kultūra ir cilvēces garīgās attīstības veicinātāja. Savukārt, ar Miera jēdzienu nedrīkst saprast patlaban Latvijā un visā pasaulē pastāvošo Antikrista mieru. Līdz ar to, tas nenozīmē, ka pašreizējā Antikrista miera apstākļos

dancosim, dziedāsim, rādīsim savas tautas paražas utt., un līdz ar to būs cieņīgi sevi saukt par kultūras cilvēkiem. Patiesi Miers caur Kultūru nozīmē drosmīgu Antikrista miera sagraušanu, pozitīvu kareivīgu taisnīguma atjaunošanu – tāpat patiesa Miera nodibināšanu ar garīgas augšupejas palīdzību. Ja mēs cienām visu garīgo, kas tiek vērtēts augstāk par materiālo, mēs veidojam pareizas un harmoniskas attiecības arī sabiedrībā, kādas tās ir iecerējis Dievs.

– *Kādas ir kulturāla, tā-tad garīga cilvēka īpašības?*

– Pirmām kārtām, cilvēkam ir jābūt tiecīgam, garīgi pilnveidoties gribošam. Tādu, kurš iedomājas, ka visu jau ir sasniedzis, ka visus noslēpumus izzinājis, nevar nosaukt par kulturālu. Aiz katra sasnieguma vienmēr ir jauns, augstāks sasniegums, tāpēc ir jātiecas attīstīties. Kultūras cilvēks ir tiecīgs uz visu taisnīgo, patieso, daiļo, labo – tā pareizajā, nevis pašlabuma izpratnē. Kultūras cilvēks aizmirst savu personīgo pašlabumu, kļūst pašaieliedzīgs un tiecīgs kalpot Vispārējam Labumam, savai tautai, kas vienlaikus nozīmē arī kalpot Dievam. Kultūras cilvēkam jābūt tiecīgam uz varoņdarbu, kas nozīmē visa jaunā, pareizā, skaistā īstenošanu dzīvē, kas īpašu varoņību prasa degradētā civilizētā sabiedrībā. Tikai civilizēti mežonji, nevis kulturāli, cilvēki domā par personīgo un savas ģimenes materiālo labklājību, pašlabumu, izdevīgumu, tāpēc nostājas pret Kultūras cilvēkiem, kas aicina kalpot savai tautai un traucē viņu ierasto Antikrista mieru. Parasti viņi saka un domā tā: “Tad, kad es nodrošināšu sev pārtikušu stāvokli, es varēšu padomāt arī par tautu.”

Tādā Kultūras jēdziena skaidrojums, kuru devis Nikolajs Rērihs, nesašaurina Kultūru un pierāda, ka Kultūras cilvēks ir ikviens, kurš grib pārveidot savu personību, tiecoties uz varoņdarbu, uz visu labo, skaisto, cēlo un īstenojot dzīvē. Rainis ir teicis: “Mainies uz augšu!” Mainīties uz augšu nozīmē kļūt

varonīgākam, cēlākam, skaidrākam utt. Mūsu politiskajā situācijā varu teikt, ka Kultūras cilvēks ir tas, kurš grib atjaunot Taisnīgumu Latvijā, kas nozīmē veikt dekolonizāciju jeb atbrīvot Latviju no okupantiem. Savukārt, tie, kuri to nevēlas, visādi izvairoties, aizbildinoties, nav Kultūras cilvēki, bet tikai civilizēti mežonji. Viņi vēlētos

“Attīstīt savu nacionālo Kultūru nozīmē izveidot cēlu, varoņīgu tautas raksturu. Nacionālās Kultūras zaudēšana nozīmē tautas degradēšanos un kļūšanu par glēviem, nodevīgiem, savtīgiem indivīdiem, pašlabuma meklētājiem, kādi šobrīd jau ir vairākums latviešu.”

atbrīvot Latviju no okupantiem tikai tadā gadījumā, ja tas viņiem pašiem personīgi būtu izdevīgi no pašlabuma viedokļa, jo par tautu kopumā viņi nedomā.

Mūsdienā civilizētā sabiedrība mēdz uzskatīt par kultūras cilvēkiem tos, kas nodarbojas ar kādu no mākslām, pat neņemot vērā, vai viņu darbi ir vērtīgi, vai nē. Parasti 99 no 100 gadījumiem visa tā “māksla”, kuru rāda teātros, izliek izstādēs, ir vienkārši briesmīga.

– *Pastāv uzskats, ka latvieši savu nacionālo kultūru var saglabāt ar dziedāšanu un dancosānu.*

– Tā ir verga psiholoģija. Man šie bāleļiņi un bāliņienes, kas tā apgalvo, izraisa svētu sašutumu. Attieksme, ka nevajag parādīt varoņību un padzīt okupantus, bet labāk rēķināties ar viņu neizbēgamu klātbūtni, sagatavoties jaunai septiņsimt gadu verdzībai, ir vienkārši pretīga. Viņi deklarē, ka, ja jau mēs septiņsimt gadus dziedājam un dancojām, skaitījām savas tautasdziesmas un izdzīvojām, tad arī tagad varēsim šādi izdzīvot... Tie, kas tā runā un to veicina, ir nelieši, jo šādā veidā tautai pilnīgi apla- mī tiek iestāstīts, ka galvenais ir būt vergam, paturot iespēju dziedāt. Protams, arī vergu tauta var izdzīvot, jo viņu fiziski iznīcināt nav izdevīgi – lai vergo! Bet vergu tauta nevar būt Kultūras tauta, jo ir degradējusies. Tie, kas vēlas tikai ar dziesmām un dančiem saglabāt latviskumu, ir degenerāti, kuri zaudējuši savu cilvēcīgi godu un, nonākot pie teikšanas, grauj tautas garu. Ir tādi, kuri iedomājas pie Brīvības pieminekļa labi skaļi uzdziedāt, lai parādītu, cik latvieši ir drosmīgi. Tur, kur čēni dod pa zobiem, tur bāliņi un bāliņietes ar lepnumu un spitu saka: “Bet mēs viņiem uzdziedāsim, sadancosim!” Patiesībā okupanti nīrdz par viņiem. Kas gan var būt vēl labāks okupantiem un kolonizato-

riem par pakļaujamo tautu, kas grib tikai lēkāt un dziedāt viņu priekšā, bet citādi nepretojas. Aborigēniem taču var atļaut diet, cik tik viņi grib. Arī amerikāņi ļauj indiāņiem lēkāt, jo tā tie jūtas apmierināti un nav draudīgi.

Jebkura laba māte vai labs tēvs nelaus savam bērnam ietekmēties no glēvuļiem. Tieši tāpat mēs nedrīkstam pieļaut, lai šie degenerāti ietekmē mūsu tautu. Mums ir jāpārveido tautas raksturs, jāmaina to uz augšu, ieaudzinot sevi Kultūrai atbilstošas īpašības. Attīstīt savu nacionālo Kultūru nozīmē izveidot cēlu, varoņīgu tautas raksturu. Nacionālās Kultūras zaudēšana nozīmē tautas degradēšanos un kļūšanu par glēviem, nodevīgiem, savtīgiem indivīdiem, pašlabuma meklētājiem, kādi šobrīd jau ir vairākums latviešu. Par tautas raksturu spriež pēc tās indivīdu rak-

PSRS, un grib reformēties, tad tas varbūt ir iespējams.

G.Jaunzemei ir taisnība, ka **melno spēku** noslēpums ir mākā viltot tautas domas, lai iespaidotu vēlēšanas. Bet melnie spēki būtu lētticīgi (tāpat kā tie, par kuriem paši smejas), ja viņi nepārņemtu visu balsošanas sistēmu savā varā, riskējot, ka tautā var atrasties kādi, kas nav pakļāvušies apstulbošanas kampanijai (piemēram, Aivars Gardā, Līvija Astra, Eduards Berklaivs u.c.), un ļaut tādēļ tikt ievēlētiem Saeimā, dodot bezmaksas tribīni, lai tautu ietekmētu pareizā virzienā. **Melnie spēki** no tā baidās, jo apzinās, ka **stiprs ir tas, kura pusē ir taisnība, nevis laicīgā vara vai nauda**. Ja mums nav taisnība, lai G.Jaunzeme paskaidro, no kurienes radies tautas sakāmvārds: “Vinnē tas, kurš skaita balsis!”

Melnie spēki baidās no patiesa nacionālisma pārstāvju ideju izplatīšanās, jo viņu izteiktie vārdi var kā svečte aizdegt pārējo sirdis. Tauta jūt nacionālismu, jo tās ir patiešas jūtas. Paskatieties, cik grūti iet eiropāmistiem, valdībai, deputātiem. Viņiem ir jāmelos, jāizloķas no patiešas teikšanas. Bet mums, nacionālistiem, ir viegli, jo varam teikt taisnību un par to nav jākaunas. Tieši šīs patiešas spēks ir biedējošs režīmam, kas labprātīgi nepieļaus nacionālistu nākšanu pie varas. **Tautai ir ieprogrammēta ticība saviem vadītājiem un viņu godāšana**. Mūsu tauta ir tik inerta tādēļ, ka tieši mūsu valsts vadība neaicina tautu un nerealizē nacionālismu. Tautai ir bail pretties valdībai, un šo glēvumu izmanto **melnie spēki**.

Pirms Pirmā pasaules kara neviena tauta negribēja karu. Vajadzēja tikai varai sākt agitēt, aizskarot nacionālas jūtas, – vāciešiem pasakot, ka ķeizars ir apvainots –, lai visa tauta saceltos. Bet iedomāsimies situāciju, ka Vācijas ķeizars karu negribētu, bet tajā brīdī Vācijas Nacionālā fronte un fonds “Vācietis” aicinātu tautu karot ar Franciju, jo ķeizars ir apvainots. Bet ķeizars teiktu: “Es neesmu apvainots.” Vācu tauta tad arī nesaceltos karam. Tieši tāpat latviešu tauta saceltos pret okupantiem, ja prezidents uz to aicinātu. Tāpēc jau arī Tautas frontē bija tik daudz cilvēku, jo čeka un vara to atbalstīja.

Protams, izmantot nacionālismu, lai sāktu agresīvu karu, ir neprāts. Uz to norāda arī Dzīvā Ētika. Bet **šo lielo spēku ir jāizmanto pašaisardzībai, lai atbrīvotu savu tautu no ienaidniekiem**. Tā ir **svētā lieta**, kuru darbībā ir apliecinājis arī Krievijas svētvaronis – Radonežas Sergijs, kurš svētīja krievu karaspēku un uzņēmas atbildību cīņai pret mongoļiem-tatāriem. ❖

*Rihards Rudzītis “Nikolajs Rērihs – kultūras celvedis”, R., “Vieda”, 1998.

Sarunu pierakstīja **Līga MUZIKANTE**

CIONAS GUDRO PROTOKOLI

5. Turpinājums Sākums iepriekšējos numuros

8. nodaļa

8.1. Taisnas tiesas lokāmība

Mums jāapbruņojas ar vi- siem līdzekļiem, kurus mūsu pretinieks varētu lietot pret mums. Tādēļ mums jāiepazīs- tas ar visiem likumgrāmatu smalkumiem un viltībām, lai tad, kad mums tas būs vaja- dzīgs, tiktu pasludināti pār- droši un netaisni spriedumi, bet ir no svara šos spriedumus tā sastādīt, lai tie liktos kā tie- siskas iekārtas augstākā tiku- miskā izpauzme.

8.2. Gudro palīgspēki

Mūsu valdībai jāpulcē ap sevi civilizēti spēki, kuru vi- dū tai jādarbojas. Tie galve- nokārt ir žurnālisti, juristi, pārvaldes ierēdņi, valstsvīri un beidzot tās personas, ku- ras mūsu speciālajās skolās baudījušas īpašu izglītību.

8.3. Mūsu speciālās skolas un to mērķi

Šos cilvēkus mēs iesvaidī- sim visos sabiedriskās dzī- ves noslēpumos. Viņi iemā- cīsies katru valodu, kura vei- dota no politiskiem burtiem un vārdiem. Viņi tiks iepa- zīstināti ar cilvēka dabas dziļāko būtību un visām tās jutīgajām stīgām, uz kurām viņiem jāmacās spēlēt. Pie šīm stīgām pieder īpašs lēt- ticīgo pasaules uzskats, vi- ņu centieni, trūkumi, tiku- mi un netikumi, kā arī atse- višķu šķiru sevišķās īpaši- bas. Protams, galvenie mū- su valdības darbinieki, par kuriem es runāju, nedrīkst nākt no lētticīgo aprindām, kuras pieradušas izpildīt sa- vos amata pienākumus, ne- domājot, kas ar to gribēts sa- sniegt, kādēļ viņi vajadzīgi.

Ierēdņi bieži paraksta dokumentus, tos neizlasot. Valstij viņi kalpo pa daļai aiz godkāribas, pa daļai pašlabu- ma dēļ, bet bez īsta mērķa.

8.4. Tautsaimnieki un miljonāri

Ap mūsu valdību mēs pul- cēsim neskaitāmus taut- saimniekus. Gudro izglīto- šanā tautsaimnieciskā māci- ba ir galvenais priekšmets. Mēs aicināsim pie sevis lielu skaitu banķieru, rūpnieku, finansistu un, pats galvenais, miljonāru, jo patiesībā taču visu izšķirs naudas vara.

8.5. Kam lai uzticam atbildīgas valsts vietas

Kamēr vēl baidāmie at- bildīgās valsts vietās ielikt mūsu brāļus, mēs tās uztī- cēsim tādām personām, ku- ru pagātne un raksturs viņu rūpību garantē. Te vajadzīgs, lai starp šīm personām un tautu būtu bezdibenis! Šīs vietas mēs drīkstam uzticēt tikai tādām personām, ku- ras sagaida nāvēssods vai iz- sūtīšana gadījumā, ja tās mūsu pavēlēm nepaklausī- tu. Tām jābūt gatavām aiz- stāvēt mūsu intereses līdz pēdējam elpas vilcienam.

9. nodaļa

9.1. Mūsu principu piemērošana tautu audzināšanas darbā

Piemērojot savus princi-

pus, mums jāņem vērā tās tautas īpatnības, kuras vidū tie darbosies. Vienānai mū- su principu piemērošanai nevar būt nekādu panā- kumu, kamēr tauta nav uz- audzināta pēc mūsu meto- des. Bet, ja jūs uzmanīgi stā- sities pie darba, jūs redzēsīt, ka pietiek ar desmit gadiem, lai pārveidotu viscietāko rak- sturu. Tad mēs varam ierin- dot tautu pie tām, kuras jau esam sev pakļāvuši.

9.2. Gudro lozungs

Tiklīdz mēs tiksim pie va- ras, veco lozungu “Brīvība, Vienlīdzība, Brālība”, kuru, patiesību sakot, pasaulē pa- laida mūsu Gudrie, aizstā- sim ar vārdu grupām, kas iz- teic tikai domas. Mēs teik- sim: “Tiesības uz Brīvību, Vienlīdzības pienākums, Brālības piemērs” un tā āzi saķersim pie ragiem. Faktis- ki katru svešu kundzību mēs jau esam nobīdījuši pie malas, lai gan tiesiski tās vēl eksistē. Ja tagad kāda valsts ceļ pret mums protestu, tad tikai formas pēc, pat ar mū- su ziņu un gribu.

9.3. Gudro despotisms

Faktiski mums nav šķēr- šļu. Mūsu kundzība izpau-žas ārpus likuma pasludinā- tā formā, kuru mēdz apzi- mēt ar vārdu *diktatūra*. Ar pilnu pārliecību varu teikt, ka pašlaik mēs esam likum- devēji; mēs tiesājam un esam spriedumu izpildītāji, mēs sodām un apžēlojam, kā visu mūsu armiju vadoņi mēs augstu sēžam zirgā. Mums piemīt nevaldāma godkāri- ba, neremdināma mantkāri- ba, nežēlīga atriebības kāre un nepielūdzams naidis.

9.4. Bubulis – terors

No mums nāk bubulis – visuvarenais terors.

9.5. Kas kalpo Gudrajiem

Mums kalpo visu uzskatu un virzienu cilvēki: vīri, ku- ri atkal grib nodibināt kara- ļa valdību, demagogi, soci- ālisti, komunisti un visādi utopisti. Mēs viņus visus esam iejūguši. Katrs no viņiem sašķoba beidzamos valsts varas balstus un mē- gina gāzt pastāvošo tiesisko iekārtu. Tādējādi tiek mocī- tas visas valdības. Katrs il- gojas pēc miera un ir gatavs mīļā miera dēļ visu upurēt. Bet mēs viņiem neliekam mieru, kamēr viņi atklāti un absolūti mūsu pasaules virs- kundzību nav atzinuši. Tau- ta vaid un pagēr sociālā jau- tājuma atrisināšanu vispārē- jā starptautiskās saprašanās ceļā. Bet, tā kā tautas ir sašķēlušās partijās un parti- ju cīņa prasa lielus līdzek- ļus, visas tautas un partijas ir atkarīgas no mums, jo nauda ir tikai mums.

9.6. “Redzošie” un “aklie” spēki

Mēs varētu baidīties, ka lētticīgo redzošie spēki ap- vienosies ar tautu aklajiem spēkiem. Tāpēc esam vei- kuši visus drošības pasāku- mus, lai šādu iespējamību novērstu. Starp abiem spē- kiem esam uzcēluši mūri savstarpējā terora formā. Šā- dā kārtā aklais tautas spēks paliek mūsu atbalsts. Mēs un tikai mēs būsīm to vadoņi.

Un beigās pilnīgi tuvināsim mūsu mērķiem.

9.7. Mūsu sakari ar tautu

Lai aklie joprojām pakļau- tos mūsu vadībai, mums lai- ku pa laikam jāstājas viscie- šākajos sakaros ar tautu. Ja personiski to izdarīt nav ie- spējams, šim nolūkam jāiz- manto uzticamākie brāļi. Ja mēs esam atzīti kā vara, mēs paši runāsim ar tautu uz ie- lām, laukumiem un mācīsim valsts tiesiskajos jautājumos pieņemt tos uzskatus, kādi mums vajadzīgi.

Neviens nevar pārbaudīt, kas tautai lauku skolās tiek mācīts.

9.8. Liberālā patvaļa

Lai priekšlaikus neiznīcinā- tu lētticīgo iestādes, mēs pie darba ķeramies ar vislielāko uzmanību un vispirms satve- ram tikai atspēru galus, caur kuriem viss tiek dzīts. Šīs at- spēres agrāk atradās stingrā, taču taisnīgā sadalījumā, bet mēs tās aizstājam ar liberāļu patvaļu. Mēs pieskāramies ju- riskajai vēlēšanu kārtībai, presei, personas brīvībai, bet galvenokārt izglītībai un audzināšanai kā brīvās dzīves stūrakmeņiem.

9.9. Maldu teorijas

Jaunatni mēs esam pada- rījuši mulķīgu, paveduši to un samaitājuši. Šis mērķis tika sasniegts tādējādi, ka mēs tās audzināšanu būvējam uz ne- īstiem principiem un mācī- bām, kuru melkulība mums bija labi zināma, bet kuras mēs tomēr likām izmantot.

9.10. Likumu iztulkošana

Pastāvošos likumus mēs neesam grozījuši pēkšņi, bet to jēgu ar pretrunīgiem iz- tulkojumiem esam pilnīgi deformējuši. Tā mēs negai- dot guvām lielus panāku- mus. Vispirms ar daudzā- ģiem iztulkojumiem likumi tika padarīti neskaidri un tad pamazām pārvērsti pre- tešķībās. Valsts vadība zau- dēja jebkādu pārskatu un beidzot no ārkārtīgi sarež- ģītās un pretrunīgās likum- došanas nevarēja rast izeju. Tā attīstījās tiesāšana pēc sirdsapziņas, nevis likum- krājumiem.

9.11. Apakšzemes ceļi galvaspilsētās

Jūs varētu ieibilst, ka lēt- ticīgie ar ieročiem rokās mums varētu uzbrukt, ja viņi pirms laika atklātu mūsu plānus. Šādam gadījumam mūsu rīcībā ir pēdējais bries- mīgais līdzeklis, no kura jā- nodreb pat vīdrosmiņģāka- jai sirdij. Visās pasaules gal- vaspilsētās drīz būs izbūvē- ti apakšzemes ceļi. Briesmu gadījumā no to galerijām mēs uzspīdināsim veselas galvaspilsētas ar visām ie- stādēm un dokumentiem.

10. nodaļa

10.1. Ārīšķība politikā

Šoreiz es sāksu ar savu ag- rāko težu atkārtošanu. Es lū- dzu jūs atcerēties, ka valdi- bas un tautas politikā apmie- rinās ar ārīšķībām. Kā gan lai tās uzzinātu lietu īsto stāvok- li, ja viņu priekšstāvjiem iz- priecas stāv augstāk par visu? Mums šis apstāklis ir ļoti no-

zīmīgs. Tas mums noderēs, apspriežot jautājumus par valsts varas sadalīšanu, vārda, preses, ticības un sapulču brī- vību, vienlīdzību likuma priekšā, īpašuma un dzīvokļa neaizskaramību, netiešajiem nodokļiem un likumu atpa- kālejošo spēku utt. Par šiem jautājumiem ar tautu nemaz nedrīkst tieši un atklāti ru- nāt. Ja tiešām ir nepieciešams tos skart, tad mēs nedrīkstam ielaisties sīkumos, bet tikai vispārējās frāzēs atzīt moder- nās likumdošanas principus.

10.2. Nelietības ģenialitāte

Tauta jūt sevišķu mīlestī- bu un cieņu pret politiskās va- ras ģenijiem un par visām viņu varmācīgajām izdarībām izsa- kāš apmēram tā: “Nelietīgi, protams, nelietīgi, bet veikli... Acu apmānīšana, bet kā izdarī- ta, cik lieliski bezkaunīgi!”

Mēs ceram iesaistīt visas tautas mūsu projektētās jaun- ās ēkas pamatu likšanas dar- bā. Lūk, kādēļ mums vis- pirms jāiegūst un jāiemanto tā bezbēdīga drosme un gara spēks, kas mūsu darbinieku personās sagraus visus šķēr- šļus mūsu ceļā.

10.3. Ko sola Gudro veiktais valsts apvērsums

Kad savu iecerēto valsts ap- vērsumu būsīm īstenojuši, mēs tautām teiksim: “Viss ir gājis briesmīgi slikti, jūs visi esat ciešanu un bēdu nomoci- ti. Redziet, mēs darām galu tam, kas izraisīja jūsu cieša- nas: tautībām, zemju robe- žām, dažādām naudas zi- mēm. Protams, jūs varat mūs tiesāt, bet vai jūsu spriedums var būt pareizs, ja jūs to pa- sludināt, pirms neesat izmē- ģinājuši to, ko mēs jums gri- bam dot?” Tad tās mums uz- gavilēs un lielā pacilātībā nē- sās uz rokām.

Nobalšošanas forma, ar ku- ras palīdzību mēs esam tiku- šī pie varas un pie kuras mēs esam pieradinājuši viszemā- ko sabiedrības locekli, jo mēs rīkojām sapulces un pieņē- mām rezolūcijas, mums izda- ris pēdējos pakalpojumus.

10.4. Vispārējās vēlēšanu tiesības

Šā mērķa sasniegšanai mums vispirms jāpanāk vis- pārējās vēlēšanu tiesības, lai radītu neierobežotu vairāku- ma varu, kuru mēs no izglīto- tajām sabiedrības šķīrām vien nekad neiegūtu.

10.5. Pašnoteikšanās

Pēc tam kad visus būsīm pieradinājuši pie pašnoteik- šanās domas, mēs iznīcināsim ģimeni un tās audzinošo no- zīmi. Mēs pratīsim aizkavēt augsti apdāvinātu personību rašanos, kuru izvirzīšanos mūsu vadītās masas nepie- ļaus. Tās taču pieradušas ti- kai mums sekot, jo mēs par paklausību un uzmanību la- bi samaksājam! Tādā kārtā mēs esam radījuši akli pa- klausīgu spēku, kurš nebūt nebūs spējīgs pret mūsu priekšstavju gribu kaut ko uzsākt. Tauta viņu kundzi- bai pilnīgi paklausies, jo zi- nās, ka no viņiem ir atkarīgs darbs un dažādi citi labumi.

Turpinājumu lasiet nākamajā numurā!

INTELEKTUĀLĀS NOVIRZES

Ilze LIEPA

Pirms kāda laika, 23.maijā, Latviešu Biedrības namā notika Latvijas intelīgences 54.konference ar nosaukumu “Jaunā Eiropas Savienība – 25 valstu kopiena. Cerības. Iespējas. Šaubas.” Tā tiešraidē tika translēta arī Latvijas Radio. Kā lektori un oratori piedalījās Maija Kūle – LU Filozofijas institūta direktore, Visvaldis Lācis, Andris Le- vāns – Valmieras augstskolas docents, Igors Šuvajevs – LU Filozofijas katedras asociētais profesors, Juris Birznieks – SIA “Biznesa augstskola “Turība”” valdes priekšsēdētājs ārlietu ministre Sandra Kalniete un citi.

Ir teiciens, ka papīrs panesot visu. Tad jāsaka, mūsu ausis šai dienā arī panesa visu. Noklausoties lasījumus, var vienīgi izteikt apbrīnu par eiointegrētāju slimīgās izdomas un fantāzijas bagātību. Nonāca pat tik tālu, ka Šuvajevs paziņoja, ka latviešiem nekad nav bijusi sava nacionālā identitāte, bet dižā ES mums to atradis!.. No tiem, kurus mēs dzirdējām, par Latvijai aktuālām **pro- blēmām un riskiem**, stājoties ES, runāja tikai Visvaldis Lācis un Juris Birznieks, pārējie skandēja ditirambus un “pūderēja” apziņas neuzmanīgiem klausītājiem. Taču arī klausītāji varēja uzdot jautājumus lektoriem – tiesa gan ne vairāk par vienu. Šo iespēju izmantoja arī *DDD* un pēc gari plašas ārlietu ministres Sandras Kalnietes runas viņai pajautāja:

– Jūs jau ļoti labi zināt, ka ir tādi divi jēdzieni – de iure un de facto. Ja jau pat vienkāršā tauta sa- prot, tad jums kā intelektuālai un gudrai sievietei nemaz nav jāapšaubā, ka de iure Latvija ir neatka- riga, bet de facto tā joprojām ir okupēta un koloni- zēta. Jo Abrene joprojām nav atdota un gandrīz puse no šeit dzīvojošajiem ir krievvalodīgie kolo- nisti. Ginters Ferhoigens (komisārs Eiropas Savie- nības paplašināšanās jautājumos) Latvijas Naci- onālajai fronteī atbildes vēstulē rakstīja, ka ES ir neatkarīgu un nacionālu valstu savienība. Ja ES steidz uzņemt Latviju savā vidū, pirms tam nevei- cot deokupāciju un dekolonizāciju, tad mēs varam secināt, ka ES nelegalizē starptautiskos noteiku- mus attiecībā uz deokupāciju.

Sandra Kalniete, slēpdama savu apjukumu, teikto cen- tās pārvērst par sev izteiktu komplimentu, taču no atbil- des neizbēga.

– Jā, es saprotu de iure un de facto jēgu. Žonglē- šana ar jēdzieniem un to sajaukšana, kā to šobrīd darījāt jūs, ir ļoti vieglprātīga vienai daļai cilvēku. Un proti, to sauc par fundamentālismu, kad cil- vēks savas teorētiskās zināšanas atrauj no reāla- jā m reālījām.

Njā... vai tā bija atbilde uz jautājumu? Acimredzot ār- lietu ministre nav ieinteresēta pat pieminēt okupācijas faktu, kur nu vēl atļauties tādu izlēcienu kā deokupācijas nepieciešamības atzīšanu. Taču vēl jo vairāk žonglējošs un nesaprotams ir Kalnietes fundamentālisma pieminē- jums. Laikam *DDD* tiešums bija tik mulsinošs, ka cilvē- kam sajuka visi jēdzieni. Kā raksta svešvārdu un ideju vārdnīcās, fundamentālisms ir saistāms ar kristīgo vai islama ticību. Fundamentālisti ir cilvēki, kas iestājas par to, ka Bībelē vai Korānā rakstītais ir svēta un burtiski uztverama patiesība. Taču ne jautājums, ne arī iepriekš konferences laikā neviens ne Bībeli, ne Korānu pat nepie- minēja. Runa bija tikai un vienīgi par starptautiskajām normām. Tādā gadījumā varētu domāt, ka ministre mēģi- nāja uzslavēt *DDD* par to, ka mēs starptautiskās normas uzskatām par svētu un burtiski uztveramu patiesību. Bet kam tad tās ir domātas, ja ne realizēšanai?! Vai Ārlietu ministrijā tā neuzskata? Ja eksistē starptautiskie liku- mi, kā Ženēvas konvencija un citi ir latviešu intereses aizstāvoši, tad kāpēc par tiem ir jāklusē?! Kalnietes sa- viebtā sejas izteiksme liecināja, ka viņai šis jautājums trau- cē justies gudrai.

Jāpadomā, ko Latvijas Ārlietu ministrijā dara cilvēki, kas atsaukšanos uz starptautiskajiem dokumentiem un līgumiem uzskata par “smalkā” toņa pārkāpumu, un kā- du ārpolitiku tie veido? Latvijas pārstāvim Eiropas Kon- ventā, Nacionālā Konventa darba grupas vadītājam Ri- hardam Pikam “Latvijas Nacionālā Konventa par Eiropas nākotni” sanāksmē 4.jūnijā, iespējams nejauši, izspru- ka viena prātīga doma – proti, ka Eiropas Konventa doku- ments, kas nosaka Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā, normāliem cilvēkiem nav saprotams. Tāpēc nav jābrīnās, ka, nenormālie jeb trakie, kas to sacerējuši un atbalsta, nonākuši *pie šprīces*, “brauc pilnīgā ellē”.

Tomēr mums, normāliem cilvēkiem, ir jāuzņemas atbil- dība, lai šos plānprātīgu vienreiz apstādinātu un neļautu viņiem sadragāt mūsu tautu un pēdējās valsts paliekas! ❖

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga,2003
Tirāža 5 000 cena 0,20 apjoms 2 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE** (Reg.Nr. LV 40008033014)
Norēķinu kots: Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001; USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktores vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Lubānas iela 6, dz.4, Rīga LV-1019**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **DDD_inf@one.lv** **Inf@inbox.lv**
Iespiests: SIA “Latgales drukā”
Ofsetiespiedums

KANGARS “BĪDA KLAVIERES” JEB “GOVORIT MOSKVA”!!! Liene APINE

Šā gada 6.jūnijā stājās spēkā Satversmes tiesas lēmums atcelt Radio un televīzijas likuma 19.panta piektajā daļā noteikto normu, kas noteica, ka privātajās raidstacijās raidlaika apjoms svešvalodās nedrīkst pārsniegt 25 procentus no raidlaika kopapjoma diennakts laikā

Satversmes tiesa 20 Saeimas deputātu (nav īpaši galva jālauza par to, no kuras puses “vējš pūš”) iesniegto pieteikumu apstrīdēt šīs normas atbilstību Satversmes 89., 91., 100. un 114.pantam, Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas un Starptautiskā pakta par pilsoņu un politiskajām tiesībām uzskatīja par pamatotu, un tas nozīmē, ka turpmāk radio un televīzijas varēs netraucēti raidīt krievu valodā kaut vai 24 stundas dienā naktī. Tā nemanāmi, bet konsekventi, latviešu tauta ciņā par savu pastāvēšanu un saimniektautas tiesību atgūšanu savā zemē zaudē vienu pozīciju pēc otras. Nepaspēsims nemaz attapties, kad “vecie – labie” laiki būs atgriezušies un krievu valodas, kā otrās Valsts valodas, atzīšana būs tikai neliela formalitāte – reālās situācijas nostiprināšana juridiskos dokumentos.

Par to, ka latviešu deputātiem būtu jāmācās no okupantu parlamentāriešiem, kā aizstāvēt tautas intereses, jau esam vairākkārt runājuši, un arī tiesu negodīgums nav nekāds jaunums. Un tomēr, vai tiešām pat Satversmes tiesas tiesneši ir tādi kangari, ka Latvijas Satversmes pantus un starptautiskajās konvencijās noteiktās normas, uz kuru pamata latvieši var cīnīties pret okupantu nekaunību, traktē pilnīgi otrādi un, pakļaujot savu – latviešu tautu – iznīcībai, aizstāv noziedzīgās okupantu iegribas?!

Ļaujot lasītājam pašam izvērtēt, cik Satversmes tiesas spriedums ir “loģisks” un “taisnīgs”, citāts no Satversmes tiesas lēmuma:

“Tiesības uz vārda brīvību nav absolūtas un tās var tikt ierobežotas, kad personas tiesības uz vārda brīvību tieši ietekmē citu personu tiesības, kā arī gadījumos, kad vārda brīvība rada nepārprotamus un tiešus draudus sabiedrībai; [...]

Īstenojot apstrīdēto normu, nav izdevies panākt plašāku valsts valodas lietošanu un ātrāku sabiedrības integrāciju. Valodas ierobežojumu dēļ negūstot iespēju izmantot vietējo raidorganizāciju pakalpojumus, iedzīvotāji izvēlas citu valstu raidorganizāciju pakalpojumus, galvenokārt Krievijas televīzijas kanālus. Tādējādi apstrīdētajā normā ietvertos valodas lietošanas ierobežojumus nevar uzskatīt par sociāli nepieciešamiem.”

Vērojot notiekošo valsts vadošās ierēdniecības nodevību, var uzdot tikai vienu jautājumu: cik ilgi mēs, vienkāršie cilvēki, to pacietīsim un ļausim ar sevi tā manipulēt? ❖

OKUPANTU PRESE

Veski Segodņa (03.06.2003.) publicēts sirdi plosošs stāsts par Nikolaju Larionovu, kurš pašlaik tiek tiesāts par to, ka piedalījies deportāciju sagatavošanā pret latviešu tautu 1949.gadā. Okupantu presei viņš ir varonīgs cīnītājs pret fašismu, kura labie darbi tagad tiek aizmirsti, bet “varonis” tiesāts par līdzdalību *kaut kādu tur* izsūtīšanu organizēšanā.

Kā izrādās – viņš nav okupants, kas aiz tanka 1940.gadā iesoļoja Latvijā un iekārtojās siltā vietīnā, bet gan vietējais krievs, kurš līdz 1940.gadam dzīvojis Latgalē. Kad Rīgā ienāca okupanti – Sarkanā armija, viņš, it kā visu mūžu būtu gaidījis šādu iespēju, iestājās tikko atvērtajā kara skolā, būtībā kļūstot par savas valsts, Latvijas, nodevēju. Pēcāk karoja Padomju Savienības pusē pret vācu armiju. 1944.gadā nav atteicies no piedāvājuma strādāt Latvijas PSR drošības struktūrās. Un tā nu viņš, *tikai kā nieka skrūvīte padomju sistēmā*, izskatījies no laukiem saņemtos dokumentus, kuros iekļauti izsūtāmo cilvēku saraksti. Un nesis tos tālāk parakstīšanai augstāk stāvošām personām. Tagad viņš uzstāj, lai nosodīta tiktu pati sistēma, nevis viņš, kā viens no nozieguma līdzdalībniekiem. Genocīda īstenošanas līdzdalībnieks nu gaužas: “Es izaiku līdzjūtību visiem cietušajiem, bet uzskatu, ka jāsoda režīms, nevis atsevišķi cilvēki.”

Izziņai – prokurore apgalvo, ka Larionovs tieši vai netieši bijis saistīts ar 504 cilvēku izsūtīšanu uz Sibīriju. No tiem 65 mira ceļā, 100 izsūtīto bija jaunāki par 16 gadiem. Cerams, ka viņš saņems savu pelnīto sodu – visus pieprasītos astoņus gadus slēgta tipa cietumā. ❖

Iegādājieties grāmatas, kuras nepieciešamas latviešiem, lai apgūtu, attīstītu un nostiprinātu psihisko enerģiju. Šim nolūkam iesakām **DMITRIJA VERIŠČAGINA** grāmatu sēriju, kas var iemācīt vadīt savus apslēptos spēkus! *Ievēribai!* Starptautiskā Energoinformatīvās apmaiņas zinātniski pētnieciskā centra speciālists Andrejs Bite sniedz konsultācijas un lasa lekcijas par **D.Veriščagina** mācību.
mob. tālr.: 9437200

SAVĀ ZEMĒ BŪSIM TIKAI DARBASPĒKS ĀRVALSTU INVESTORIEM

◀ 1. lpp.

Galvenā nelaime ir jautājumā: kurš ir *par* vai *pret*. Nu gluži kā padomju laikos – *kto protiv?* – un neviena roka vairs necēlas, jo oficiālā politika ir *par*. Ja jautājums būtu nostādīts, piemēram: kurš ir *par* un kurš *pret neatkarības saglabāšanu*, iebildumu *pret* šādu jautājumu nebūtu. Bet tādu referendumu gan netaisa! Taisa *par testāšanas, dalību!* Arī jautājuma nekas nav jāpierāda, jo tieši viņi ir tie, kuriem vajag panākt savu. Kolīdz mēs noejam no šī centrālā nostādījuma, mēs nokļūstam tādā kara laukā, kurā uzvarēt ir grūti.

– *Daļu sabiedrības nevar vainot par tās eiropoptimisko ievirzi, jo oficiāli sniegtā informācija bieži ir visai tendencioza un vienpusīga.*

– Es pilnībā piekritu, ka cilvēkiem šāda pārliecība ir radusies. Daļai izvēles motivāciju nosaka arī ekonomiski labumi. Varu teikt, ka ir vairākas mana biznesa pozīcijas, kurās es no ES pat nedaudz iegūtu, bet man pašam filozofiski nepatīk šīs masveidīgais spiediens ar saviem ierobežojumiem un prasībām *pret* mums. Latvija ir tikai *padsmī* gadus brīva un vēl nav izaugusi, sapratusi, kas mums ir vajadzīgs, ko gribam. Tagad mēs paši sev uzliekam iemauktus, sasaistām rokas!

Ja mēs neiestājamies ES, kas notiek tālāk? Protams, Eiropa mūs gribēs iekļaut. Latvijas ekonomiska izolācija kā Eiropai, tā Krievijai ir pilnīgi neizdevīga, jo, lai mūs izolētu, ir jāpieliek liels finansiāls resurss. Tāpēc esmu pārliecināts, ka šādā situācijā ES pēc pāris gadiem noteikti taisītu atkārtotu referendumu. Taču negatīvs balsojuma rezultāts nemainīs ES attieksmi *pret* Latviju. Eiropas Savienību nevada idioti, viņi ir ekonomiski pragmatiski domājoši cilvēki, un tas, ka kāda valsts referendumā pasaka nē “eiro zonai”, nenozīmē, ka tā uzreiz tiek ierobežota. Domāju, arī viņiem ir interesanti iedziļināties, kāpēc ir šis “nē” balsojums.

Esmu pārliecināts, ka Latvijas pilsoņiem nav nekas *pret* sadarbību ar ES, bet gan *pret* stāšanos šādā izpildījumā.

– *Ja ES ir ekonomiska savienība, tad kāpēc ir tiekšanās pēc vienotas ES pilsonības un konstitūcijas? Pilsonība ir tiesiska saikne ar valsti, konstitūcija ir valsts pamatlīkums, tā tad iznāk, ka ES sevi grib pasludināt par valsti! Vai bieži pieminētās līdzības ar tādu federatīvu veidojumu kā Padomju Savienību, jūsuprāt, ir pamatotas?*

– Es domāju, ka tas ir pietiekami pamatoti. Skatoties no šādas pozīcijas, es pat ne-

redzu atšķirības starp PSRS, ASV un ES. ASV savā būtībā ir tāds pats Eiropas Savienības modelis un pārfrāzēti mēs varam runāt par Eiropas Savienotajām valstīm. Jāsaka, ASV ir demokrātiski un ekonomiski brīvāki principi *par* ES. Arī štati ir savstarpēji vienmērīgāki *par* ES valstīm. Piemēram, Vācija un Malta – tās savstarpēji ir pilnīgi nesamērojamas! No tā var secināt, ka lielās ES valstis nekad nepieļaus, ka pār tām lems mazās valstis. Tas būtu idiotisms no lielo valstu puses.

– *Tas arī nav iespējams.*

– Pilnīgi pareizi. Ir skaidrs, ka vienu dienu mēs nonāksim globālās pretrunās, jo nekad nesakritīs mazo un lielo valstu intereses. Jautājums it tikai, kurā brīdī šī situācija sakāps līdz tādām asumam, kas sagrauj ES. Var arī gadīties, ka šī savienība sabruks pakāpeniskā ceļā, jo vairākas valstis no tās vienkārši izstāsies. Lielo un mazo valstu ilgtermiņa sadarbība nav iespējama, jo veidojas interešu konflikti jau pašos pamatos. Eiropoptimisti un valdība rīkojas nekaunīgi, ko apliecināja arī referendums Lietuvā, kur pēdējā balsošanas dienā notika nekautrīga agitācija *par* ES. Līdzīgi notiek arī Latvijā. Mūsu vājā valdība jūt, ka, iestājoties ES, ierēdniecība un valsts aparāts paliks stiprāks. Tās ir viņu ilūzijas. ES viņi redz arī iespēju uzlabot finansiālo stāvokli, par ko varēs sev “pierakstīt” visus nopelnus.

Valdība nav atradusi risinājumu iekšējām ekonomiskām problēmām. Tādējādi viņi atrisinās nevis iedzīvotāju, bet gan savas problēmas. Tas bija jāizdara no iekšējiem resursiem, bet viņi to nespēj. Viņi jūtas vāji un tāpēc izmanto negodīgas metodes. Sabiedrībai ir jāapzinās, ka virzība uz ES ir valdības vājums, ko tā izrāda šādā negodīgā kampaņā. Savā ziņā nākotnē tā ir potenciāla mīna ar laika degli. Milzīgas naudas tiek ieguldītas agitēšanā, bet galu galā rezultāts nav zināms. Mēs pat nevaram runāt Savienības kategorijās, jo nevaram izsvērt tās attīstības plānus. Attīstības plānu taisās sākt diskutēt tikai 10.jūnijā! Piedodiet, bet šādam plānam vajadzēja būt jau pirms pāris gadiem! Sabiedrībai par to bija ilgi un detalizēti jādiskutē. Iznāk, ka tikai pēdējos trijos mēnešos, mēs ieraugām plānu un savu vietu tajā! Urrā! Nu tad balsosim par! – Tas nav korekti!

– *Eiropēlistu un eiropoptimistu ekonomiskie un sociālie rādītāji par ieguvumiem*

un zaudējumiem pēc iestāšanās vai neiestāšanās ES krasi atšķiras.

– Es neesmu pats tik dziļi šo jautājumu pētījis. Eiroskeptiķu nelaime ir tā, ka viņi aiziet pārāk detalizētās

Juris Birznieks:
“Sabiedrība baidās izteikt savu viedokli, ja tas nesakrīt ar valdības viedokli, baidās palikt mazākumā.”

prognozēs, un strīdi notiek par tāliem nākotnes procesiem. Pretī stāv kosmodemagogi, kam ir iespējas noteiktā formā piesolīt vēl vairāk un savu viedokli parādīt vēl pozitīvākā formā, turklāt vienmēr taču beigās varēs aizbildināties ar to, ka ne visas lietas notiek tā, kā paredzēts. Un tad jau vairs neko. Mēs esam pieraduši, ka priekšvēlēšanu agitācijās sola labumus, kaut arī visi zina, ka tik labi nemaz nebūs. Un kārtējo reizi mēs atkal ticam.

Šobrīd sanāk, ka eiropoptimisti un eiropesimisti karo par cilvēku prātiem. Jāsaka, eiropesimisti zināmā mērā ir iesaistīti šai ciņā piespiežu kārtā, bet ciņas valodu piedāvā eiropoptimisti. Ir skaidrs, ka, šādi paukojoties par nākotni, pārspēks ir eiropoptimistu pusē, jo viņu pusē ir valdība, eiropfondi utt. Bet nedomājošā sabiedrības daļa, kas nav spējīga ignorēt reklāmas iespaidu, tic. Un tādi ir aptuveni 90% no sabiedrības kopuma! To pierāda gan vēlēšanu rezultāti, gan tas, ka tiek pirkti tieši tie veļas pulveri, kurus plaši reklamē utt. Un, protams, būs tādi, kas šīs eiropinformācijas kampaņas rezultātā aizies un nobalsos *par*. Bet es kā *pret* viedokļa piekritējs kļūstu par mazu, mazu skrūvīti lielajā *par* mehānismā... Veikli tiek parādīts, ka eiroskeptiķu ir uz rokas pirkstiem saskaitāmi. Arī tā ir psiholoģiska iedarbība par labu optimistiem, jo cilvēks jau negrib būt vientuļnieku pulciņā, viņš tiecas tur, kur ir vairākums. Taču visās diskusijās, kur esmu piedalījies sabiedrības vairākuma nostāja ir kritiska. Tāpēc varu objektīvi teikt, ka, neskatoties uz totālo “smadzeņu skaloša-

nu”, vairākums cilvēku šobrīd ir *pret* iestāšanos ES.

– *Esmu novērojis, ka starp ES piekritējiem ir daudz jauniešu, kuri, iespējams, izvēlas “jā” pozīciju, jo tā ir vienkārša, nav jāiedziļinās lietu būtībā un jānostājas pret oficiālo valsts politiku; kā arī politiķi un ekonomiski ieinteresēti cilvēki, kuri Eiropas Savienībā saskata izaugsmi savai karjerai vai biznesam.*

– Jauniešu problēma, ir ilūzijā, ka, kolīdz mēs iestājamies ES, tā nonākam Leiputrijā. Viņi domā, ka varēs tūlīt **bez maksas** studēt jebkurā Eiropas augstskolā utt. Pirmām kārtām, viņi jau šodien var braukt un studēt. Ir skaidrs, ka, iestājoties ES, neviena augstskola neatvērs īpašu papildus vietu lat-

viešu studēt gribētājiem, – līdz ar to nosacījumi principā nemainās, arī tās atsevišķās stipendijas, uz kurām var pretendēt, ir tik minimāli piedāvātas, ka par to pat nav vērts runāt. **Teiksim atklāti – jaunatnei ir labi “paskalotas smadzenes” un masu psihozes izpausmes.**

Ir divi ekonomiskie varianti. Pirmais, vislabākais, ir tad, kad vietējiem uzņēmējiem pieder viss, kas šeit Latvijā atrodas: zeme, rūpnīcas, veikali utt. Viņi šeit ienes naudu, un viņu “nosmeltais krējums” paliek šeit pat Latvijā. Līdzekļi tiek iztērēti savas vides izveidošanai: māja, tās apkārtne, sava dzimtā vieta, vide savām un sabiedrības aktivitātēm. utt. No tā “krējuma” tiek visiem Latvijā dzīvojošajiem. Tas ir ideālais, izdevīgais variants – viss pieder vietējiem. Otrs variants: viss pieder ārzemniekiem. Ir tās pašas investīcijas, tie paši veikali. No tiem visa peļņa tiek nosmelta uz ārvalstīm un ārzemnieks, dzīvodams ārvalstīs, tur arī veido savu vidi. **Tā ir ļoti neizdevīga situācija Latvijai.** Šajā kontekstā vajag domāt arī par ES. Kā būs tad kad iestāsimies un kā tad, kad neiestāsimies. Kura izvēle mūs tuvinās pozitīvajam un kura – negatīvajam variantam. **Manuprāt, neiestāšanās kaut cik saglābs esošo situāciju un kaut kas vēl paliks mūsu rokās, bet, ja mēs iestāsimies, tad maksimālā ātrumā tuvosimies tam otrajam variantam, kad mums nepieder nekas. Mēs būsīm darba spēks ārvalstu investētajos uzņēmumos.**❖

Sarunu pierakstīja
Ilze LIEPA

VAI LATVIEŠIEM LEMTS NOBEIGTIES DĒĻ OKUPANTIEM?

SARUNA AR 8.SAEIMAS JAUNĀ LAIKA FRAKCIJAS DEPUTĀTI, CILVĒKTIESĪBU UN SABIEDRISKO LIETU KOMISIJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJU INU DRUVIETI

– Spriežot pēc visa, partijas “Jaunais laiks” galvenā politiskā prioritāte ir Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā.

– Ārpolitikā noteikti.

– Kā jūs vērtējat Eiropas Savienības ietekmi uz sabiedrības morāli? Vai Latvijai ir jāstājas būtībā noziedzīgā organizācijā, kur homoseksuālistu uzskata par normu, kur zeļ un plaukst narkomānija, azartspēļu bizness un bezdarbs? Ja šīs amorālās parādības jau tagad tik spēcīgi ietekmē Latvijas sabiedrību, varam tikai iedomāties, cik ļoti to izplatība palielināsies pēc iestāšanās Eiropas Savienībā.

– Manuprāt, mēs nevaram saistīt jūsu minētās negatīvās parādības tikai ar Eiropas Savienības fenomenu. Pat ja lielās līnijās varētu piekrist, ka mūsdienu pasaulē pieaug noziedzība, vardarbība un parādības, kas mūsu sabiedrībai ir nepieņemamas, tad tas, patiesību sakot, vairāk saistāms ar zināmu krīzi Rietumu pasaules vērtību sistēmā kā tādā.

– Jautājums, vai Eiropas Savienība vēlas tās pārvarēt, jo cik mums zināms, tad ir vairāki ES normatīvie akti, kuros dalībvalstīm un kandidātvalstīm ieteikts legalizēt homoseksuālistu un homoseksuālistu laulības. Jūs zināt, ka vairākas Eiropas Savienības valstis homoseksuālistu un homoseksuālistu laulības ir jau atzinušas kā normu un iesaka to darīt arī citām. Vai mēs drīkstam stāties šādā savienībā, kur kaut vai viena valsts atzīst par normu to, ka vīrietis seksuāli “aplido” otro vīrieti? Homoseksuāli ir psihopāti un tādi ir Eiropas valstu valdībās. Vai Latvijai vajag kļūt par vienu no psihopātu savienības dalībnieci?

– Ēit jānodala divi sarunu temati – viens par homoseksuālistu kā tādu, otrs – cik šīs parādības legalizācija varētu būt priekšnoteikums Latvijas saistībām, iestājoties Eiropas Savienībā. Sāksim ar otro. Netiešā veidā šāda doma ir ietverta tā saucamajos antidiskriminācijas aktos.

Varam teikt, ka tendence legalizēt homoseksuālistu nav noliedzama, bet es nedomāju, ka būtu pietiekami daudz pamata uzskatīt, ka arī Latvijā varētu notikt radikālas likumdošanas pārmaiņas. Vismaz šīs Saeimas laikā es tās neprognozu.

– Kādas ir jūsu personīgās domas par sabiedrības liberālo attieksmi pret homoseksuālistu, kas tiek kultivēts caur masu saziņas līdzekļiem?

– Negatīva attieksme man nenoliedzami ir pret tādu problēmas nostādījumu, ka par homoseksuālistu tiek runāts kā par elitāru un aristokrātisku parādību. Domāju, ka mums nebūtu ne bioloģiska, ne sociāla pamata homoseksuālistu nostādīt pāri par heteroseksāli-

tiem.

– Masu saziņas līdzekļos parādījās ziņa, ka jūs kā Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas priekšsēdētāja tikāties ar homoseksuālistu organizācijas pārstāvjiem. Par ko, ja nav noslē-

realizēs latviešu tautas cilvēktiesības dzīvot neatkarīgā, no okupantiem brīvā Latvijā?

– Jaunā laika etnopolitika zināmā mērā skar šos jautājumus. Pašlaik ir periods, kad, kā jūs teicāt, indivi-

pums, jūs runājat? Kādas bija viņu izvirzītās prasības?

– Vienu reizi notika tikšanās ar homoseksuāli orientēto cilvēku pārstāvjiem un arī zinātniekiem, kuri raksta, piemēram, māģistra darbus par šo problēmu, kuri strādā dažādās iestādēs, un, lai izprastu problēmas dziļumu, mēs gribējām uzklauzīt šo cilvēku vēlnes. Tā bija ļoti konstruktīva saruna. Tā kā uzmanība galvenokārt tika vērsta uz cilvēktiesību aspektu, mēs principā neskārām ne šīs parādības bioloģiskos, ne morālos aspektus. Mēs runājam par to, vai un kādā veidā varētu izpausties diskriminācija darba tirgū.

– Vai varam cerēt, ka Cilvēktiesību komisija pieņems arī normālos cilvēkus, kuri sastopas ar diskrimināciju, jo viņi nav homoseksuālisti? No neoficiāliem avotiem zināms, ka bieži vien straujāk pa karjeras kāpnēm uz augšu tiek tie, kuri ir homoseksuālisti, nekā tie, kuri nav. Masu medijos ir ļoti izteikta, neslēpta homoseksuālistu propaganda un arī homoseksuālisti orientētie žurnālisti, bet patiesībā psihopāti, tiek padarīti par elkiem.

– Esmu par toleranci sabiedrībā. Bet tikpat kategoriski esmu arī pret homoseksuālistu propagandu, jo visiem ļoti labi zināms, ka homoseksuālists ir ne tikai bioloģiska, bet arī sociāla parādība. Šo novirzi ir iespējams arī popularizēt un inducēt cilvēkiem, kuriem bioloģiskas novirzes uz homoseksualitāti nav.

– Mūsdienu sabiedrībā tautu tiesības mērķtiecīgi tiek nonivelētas, priekšplānā izvirzot atsevišķa indivīda tiesības. Kad un kādā veidā Saeima un valdība beidzot

Ina Druviete:

“Pašlaik ir periods, kad indivīda tiesības tiek stādītas augstāk par etnosa tiesībām.”

tiesības tiek stādītas augstāk par etnosa tiesībām. Etnosa tiesības kā tādas starptautiskajā likumdošanā nepastāv. Ir tikai dažī vēl nepieņemti dokumenti, piemēram, par aborigēnu tautu tiesībām, bet tie uz mums nekādi nebūtu attiecināmi. Līdz ar to, blakus iekšējās likumdošanas sakārtošanai, norīt darbs arī starptautiskajā arēnā. Varu teikt, ka ir pazīmes, ka tuvāko trīs – piecu gadu laikā hiperorientācija uz indivīda tiesībām varētu tikt pārskatīta.

Lingvistiskās cilvēktiesības ir ļoti jauns jēdziens – tas pirmo reizi parādījās 1990.gadā Kopenhāgenā. Visi dokumenti, kas ar tām saistīti, pieņemti relatīvi nesen. Tātad ir pilnīgi iespējams, ka notiks pašreizējo pamatvērtību pārskatīšana. Pašlaik ļoti daudzās Eiropas Savienības valstīs sāk aptvert, ka ir nepieciešams kāds noteikts kodols, noteikts etnoss, kas savā etnogenētiskajā teritorijā nodrošinātu nacionālas valsts pastāvēšanu. Tiek domāts par to, ka, garantējot mazākumtautību individuālās cilvēktiesības, nedrīkst pārkāpt robežas, kuras nodrošina katras individuālās tautas savdabību un pastāvēšanu.

– Jums kā valodniecī zināms, ka termins **integrācija** nozīmē atkalapvienošanos. Latvieši un krievi taču nekad nav bijusi vienota tauta, lai to tagad varētu integrēt. Tāpat nevar noliegt, ka okupācija ir noziegums, kura seku nelikvidēšana arī ir noziegums, bet vienīgais veids, kā novērst šī noziegu-

ma radītās sekas ir – **deokupācija** un **dekolonizācija**.

– Vispirms gribu pakavēties pie integrācijas jēdziena. Ar svešvārdiem dažkārt ir tā, ka mēs nedrīkstam tos analizēt, ņemot vērā šo vārdu burtiskās nozīmes latīņu valodā. Es ar vārdu “integrācija” būtībā saprotu to pašu, kas ir paredzēts Latvijas sabiedrības integrācijas programmā – tā, vienotības uz kopīgu vērtību pamata.

– Nepiekrītu. Nedrīkst mainīt ne svešvārdu, ne latviešu izcelsmes vārdu sākotnējo nozīmi, jo tad rodas sajukums. Tas, kādu nozīmi jūs ieliekat vārdā “integrācija”, patiesībā ir noziedzīga tautu sajaukšana. Tā arī vajadzētu teikt saviem vēlētājiem. Bet kāpēc Latvijas valdība izvēlas grūtāko un tiesiski nepamatoto ceļu – latviešu sajaukšanu ar okupantiem, nevis deokupāciju un dekolonizāciju? Tas, pirmkārt, prasītu daudz mazākus materiālos ieguldījumus, bet galvenais, tā būtu juridiski un tiesiski pamatota rīcība. Ne kas nevar būt svarīgāks par okupācijas gados likvidētā taisnīguma atjaunošanu.

– Mans viedoklis ir tāds, ka Latvijai pilnīgi noteikti ir jāpamatojas uz okupācijas fakta atzīšanu, bet es to galvenokārt uzskatu kā simbolisku aktu. Runāt tīri praktiski par Latvijas dekolonizāciju, pašreizējos apstākļos, man nešķiet reāli. Un galu galā tas nav arī vajadzīgs. Tiesa, Latvijas valstij būtu jāveicina to cilvēku aizbraukšana, kuriem gribētos, ka Latvija ir Krievijas province. Starp citu, mūsu likumdošana šādu iespēju paredz.

– Latvijas Nacionālajai fronte ir zināmi tādi cilvēki, kuri gribētu aizbraukt. Tomēr, lai arī prezidents Putins ir jau vairākkārt aicinājis savus tautiešus atgriezties un Pēterburgas apgabālā ir lieliskas darba iespējas, šie cilvēki no Latvijas nevar aizbraukt, jo viņiem Latvijā tiek likti dažādi šķēršļi. Patiesībā tiek pārkāptas viņu cilvēktiesības dzīvot savā dzimtenē. Ko jūs kā Cilvēktiesību komisijas vadītāja varētu darīt šo cilvēku labā?

– Man bija saruna arī ar Starptautiskās Migrācijas organizācijas vadītāju Meža kungu. Viņš atzina, ka repatriācijas procesam ir vairāki šķēršļi – pirmkārt, finansiālie nosacījumi, kas ir samērā viegli atrisināmi, otrkārt, psiholoģiskie, un treškārt, galvenokārt – informācijas trūkums.

Katrā ziņā šajā jautājumā mums ar jūsu teikto nav nekādu konceptuālo pretrunu. Katram cilvēkam ir tiesības atgriezties savā etnogenētiskajā dzimtenē. Tāpat kā mēs veicinām latviešu atgriešanos Latvijā, mums jāveicina

starpvalstu līgumu noslēgšana par šeit dzīvojošo sveštautietiešu repatriāciju.

– Šajā jautājumā Latvijas Nacionālā fronte ir gatava jums palīdzēt. Taču atgriežoties pie latviešu valodas un centieniem to iemācīt okupantiem, vai jums, kā valodniecei nešķiet, ka lietderīgāk būtu visiem iespējamajiem līdzekļiem panākt viņu aizbraukšanu?

– Ziniet, nē. Pašlaik mani visvairāk uztrauc tas, ka latvieši pāriet uz krievu valodu. Tā ir ļoti liela nelaime. Par šīs problēmas risināšanu mums jārunā ar attiecīgo iestāžu un ministriju darbiniekiem, ir jārunā arī ar skolotājiem. Mums visiem spēkiem jāceļ latviešu lingvistiskā pašapziņa. Lai to darītu, nav jārunā ne par dekolonizāciju, ne par deokupāciju.

– Kāpēc tiek atļauta šādu fašistisku laikrakstu iznākšana krievu valodā, kuri, sauksim lietas istajos vārdos, kurina nacionālo naidu, sniedzot nepatiesu informāciju lielai daļai Latvijas sabiedrības?

– Tā ir smaga problēma ar jēdziena “vārda brīvība” interpretāciju. Es piekrītu, ka mums jāstrādā ļoti daudz, lai nenotiktu nelietīga šo svēto tiesību izmantošana.

– Jums būs jāstrādā ļoti daudz, jo tiesības uz vārda brīvību Latvijā ir ļoti izkropļotas. Man kā latvietei uz tiesībām paust savas likumīgās prasības dzīvot no okupantiem brīvā zemē, tiek lieg-

tas ik uz soļa.

– Tam es piekrītu. Jaunā

laika etnopolitika ir vērsta

uz latviskuma stiprināšanu, tajā skaitā arī uz to birokrātisko šķēršļu novēršanu, kas saistītas ar latviešu lingvistisko tiesību ievērošanu.

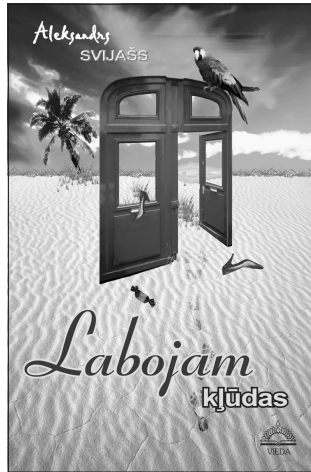
– Man jūs jāapbēdina – reālā dzīve rāda pilnīgi pretējo. Jaunajam laikam neizdodas realizēt šo programmas punktu, jo starptautiskie zinātnieki ir atzinuši, ka tauta var attīstīties, ja tā savā etniskajā dzimtenē ir vismaz 75%. Tiklīdz sveštautietiešu skaits pārsniedz 25%, pamatnācijas pastāvēšana ir apdraudēta. Diemžēl tik ilgi, kamēr Latvijā latviešu un sveštautietiešu proporcijas saglabāsies puse uz pusi, jūs savas nostādnēs etnopolitiskajos jautājumos nevarēsiet realizēt.

– Uzskatu, ka mēs tomēr varam nodrošināt latviešu etnosa nākotni arī ar šādu etnodemogrāfisko sastāvu. Tam, protams, ir vajadzīga konsekvanta valsts politika, materiālo līdzekļu ieguldījums un sabiedrības nepārtaukta izglītošana.

– Dekolonizācijas pretiniekus nepārliecina pat zinātnieku atzinumi. Tādā gadījumā jāsecina, ka Latvijas valsts politika, kas vērsta uz okupācijas seku legalizēšanu, ir noziedzīga.

– Es tam nepiekrītu. Domāju, ka mums jāvērsas pret nelojalitātes izpausmēm, bet nevajadzētu atstumt tos ļoti daudzus cilvēkus, kas gan vārdos, gan darbos ir pierādījuši lojalitāti pret valsti un valodu. ❖

Sarunu pierakstīja
Liene APINE

Aleksandrs Svijašs

**LABOJAM
KĻŪDAS**

Apgādā “Vieda” izdots jaunais **Aleksandra Svijaša** darbs, kas šobrīd uzskatāms par vispilnīgāko tās metodikas variantu, kura jau ieguvusi nosaukumu “Karmiskās mijiedarbības vispārīgā teorija”.

Grāmatā **“Labojam kļūdas”** jūs atradīsiet izsmelošu karmiskās diagnostikas un smalko ķermeņu “attīrīšanas” metožu pamatojumu; metodiku, kas palīdzēs piesaistīt sev naudu, un ļoti daudz praktisku padomu ezoterisko zināšanu izmantošanai savā ikdienas dzīvē.

Šī grāmata jums palīdzēs spert pirmo soli uz Saprātīgo pasauli, kur jūs spēsiet pieņemt apzinātus lēmumus, tāpēc ka zināsiet to vai citu dzīves notikumu cēloņus un sekas.

LATVIEŠU TAUTAI, ĀRIEŠU RASEI

Aivars GEDROICS

Savulaik dzejnieks un Latviešu Patriots Leonīds Breikšs uzrakstīja jaunus patriotiskus vārdus krievu-padomju propagandas dziesmai “Varen’ plaša mana zeme dzimtā”. Ietekmējoties no viņa pozitīvā piemēra, arī es, savu spēju robežās, esmu radījis jaunu tekstu Spanovska&Paukštello iedziedātajai kosmopolitismu slavinošajai dziesmelei “Dienvidu salās”:

Cilvēce dalās rasēs un tautās,
Kā tas ir visiem zināms nūdien,
Nācijas savas tīrību sargāt
Pienākums svēts ir Latvijiem arvien!

Piedziedājums:
Latviešu tautai, Āriešu rasei
Mūžam būs zaļot, ziedēt un plaukt.
Tiem, kuri mūsu nāciju nidē,
Nāksies no Latvijas projām drīz braukt!

Neprecēs Latviet’s ne krievu, ne žīdu,
Ne arī nēgeri, aziātu!
Latvieti īstu, Ārieti īstu,
Par dzīvesdraugu ņems tikai to!

Nepieļaus Latviet’s, lai viņa zemē
Pasaules klaidoņi iekšā salien.
Sargās viņš Latvijas robežu stingri,
Nomodā būdams nakti un dien’!

Trieksim no Latvijas ārā mēs visus,
Kas mūsu dzīvi posta un jauc!
Sarkanbaltsarkanais Latviešu karogs
Mūs pretī spožām uzvarām sauc!

TAUTAS UN VALDĪBAS DEMOKRĀTIJA

Vintens SPAKSIS

Prezidentu, ministru un deputātu popularitāte balstās uz vēstnes (mēdiju): televīzijas, radio un avižu ziņām un mulsinājumiem, t.i. uz dezinformācijas. Būtiski, visa lielā vēstne ir fizisku vai juridisku personu privātīpašums, un pauž to personīgos viedokļus (nevis īstenību: patiesību un pareizību), to savu īpašnieku interesēs. Tāpēc vēlētaji tiek vismaz daļēji vai pilnīgi mulsināti, pārtopot par politiskiem mulķiem. Daži tā samulst, ka nepiedalās Saeimas vēlēšanās. Šajā 8.Saeimas balsošanā piedalījās tikai 72% pilsoņu. Tas nozīmē, ka 28 deputātu “frakcijai” vairs nav svarīgi, kas valda Latvijā. Tāds pats mulsums ir arī citur. ASV vēlēšanās piedalās tikai 45 – 55% vēlētāju. Iz mulķu tautas ievēlētājiem 8.Saeimas 100 (īstenībā tikai 72) deputātiem 53 sastīķēja diktējošo bandu jeb “koalīciju”, lai piedalītos “koalīcijas” karos Dievidslāvijā, Afganistānā un Irākā, lai gan tautā visai šai jēzgai ir ap 70% pretinieku, kā to parāda dažādas aptaujas. Bet tādas ir vairākuma diktētās politikas sekas. Vairākuma diktatūra mazākumam ir spīdzinoša un ļauna. Šāda saprāta spīdzināšana lojālistus pārvērš par teroristiem brīvības cīņā. Spīdzināšanas un ļaunuma mērs ir starpība starp vairākumu un mazākumu. Tā ir ļoti netaisnīga demokrātija: vairākuma posma jeb partiju politika. Taisnīgā demokrātijā visiem deputātiem ir vienādas valdīšanas tiesības, kā visiem viņu vēlētājiem ir vienādas vēlēšanas tiesības. To var panākt ar Satversmi, kurā nosacīts, ka deputāti iederas vai nu nacionālistu jeb nacionāldemokrātu, vai sociālistu jeb sociāldemokrātu posmos. Taisnīgas Satversmes demokrātijā katrs posms Saeimas mūžā valdītu uz laiku – atbilstoši deputātu skaitam un Saeimas nobalsošanai. Tas novērstu augstprātību un iedomību, ka demokrātijā viss ir atļauts. Deputāti būtu spiesti zināt, ka viņu varai ir tikai zināms laiks un ka opozīcija nav sports vai ālēšanās izrāde jeb šovs. Tā 8.Saeimā būtu arī varmācīgi izstumtie, zem 5% balsu guvušie partiju deputāti. Šāda taisnīga demokrātijas nacionāldemokrātu un sociāldemokrātu posmu pamišus valdības novērstu tautas mulsināšanu un mulķojošo deputātu, ministru un prezidentu ievēlēšanu. ❖

Kļūdas labojums

“DDD” iepriekšējā numurā rakstā “Kā notiek referendumi. Lietuvas iespaidi” ieviesušās vairākas kļūdas. Pareizi jābūt: V.Andrukaitis, Antans Terlecks, A.Račs; kā arī – Lietuvas neatkarības pakts parakstīts 1990.gada 11.martā, nevis 3.novembrī.

VAI LATVISKA LATVIJA VARĒTU VEICINĀT DZIMSTĪBAS PIEAUGUMU?

Līga KRIEVIŅA

Dr.oec. Bruno Mežgailis, Latvijas Statistikas institūta vadošais pētnieks, savā rakstā *Latvijas Vēstnesim* “Latvija pēc pēdējās lielās tautu staigāšanas” atklāj, ka Latvijā nomirst divreiz vairāk cilvēku, nekā piedzimst. Autors izpētījis traģiskos demogrāfiskos procesus Latvijā. Šajā darbā tie “pirmo reizi analizēti teritoriālā griezumā, tas ir dažādās Latvijas teritoriālajās vienībās: lielākajās pilsētās un rajonos”, nevis, kā līdz šim – vērtējot dinamiku un salīdzinot ar citām Eiropas valstīm.

B.Mežgailis nonācis pie secinājuma, ka “**valstī kopumā, arī teritoriālajās vienībās (pilsētās, rajonos) un novados visumā labvēlīgāka demogrāfiskā situācija ir teritorijās ar augstāku pamatetnosa īpatsvaru**”. Viņš raksta: “Latvijā piecdesmit gadus tika veidota vietējiem apstākļiem neatbilstoša ekonomika. Saprotot, ka tādu (uzpūstu) ekonomiku nav iespējams radīt tikai ar te esošo darbaspēku, šurp tika atsūtīts apmēram miljons cilvēku no austrumu teritorijām. **Tāda pārmērīga un forsēta citu etnosu ieplūdināšana Latvijā izjauca te esošo etnodemogrāfisko struktūru**. Tika sajaukts arī iedzīvotāju izvietojums teritorijā, pārmērīgi forsēta lielo pilsētu izaugsme – sevišķi Rīgas un tās apkārtnes.

Kad vairs netika turpināta mākslīga ekonomikas un demogrāfiskās situācijas veidošana, pārtraukti (sarauti) sakari ar austrumu teritorijām, kā ekonomika, tā cilvēki nonāca jaunā (svešā, neparastā) situācijā”.

Viņš secina, ka tieši tas arī ir cēlonis nelabvēlīgajai demogrāfiskajai situācijai – padomju okupācijas politika,

ieplūdinot šeit milzīgas masas imigrantu (pēc cita pētījuma datiem – padomju gadus Latvijai “caurstaigājuši”: iebraukuši, padzīvojuši, palikuši vai arī aizbraukuši prom – kopā 4 miljoni padomju klaidoņu): “**Demogrāfiskā analīze ļauj konstatēt, ka pašreizējie nelabvēlīgie demogrāfiskie procesi: zemā dzimstība,**

“ATBILDOT UZ VIRSRAKSTĀ UZDOTO JAUTĀJUMU – VAI LATVISKA LATVIJA VEICINĀTU DZIMSTĪBAS PIEAUGUMU – JĀATBILD APSTIPRINOŠI.”

augstā mirstība, mazā stāšanās laulībā, augstā šķiršanās intensitāte u.c. nav saistāmi ar atjaunotās neatkarības faktu Latvijā, bet gan ar tiem nelabvēlīgajiem demogrāfiskajiem procesiem, kas Latvijā risinājās 40.–80.gados svecas varas ietekmē”.

“Dati liecina, ka rajonos latviešu īpatsvars ir 3/4 no visiem iedzīvotājiem, bet lielākajās pilsētās viņu īpatsvars nesasniedz pat 2/5. Vidzemē, Kurzemē un Zemgalē latviešu īpatsvars ir aptuveni 70%, bet Rīgā un Latgalē – 40 procenti.” “Kā to rāda arī citu valstu pieredze, zemāks dzimstības līmenis parasti ir pilsētās, sevišķi lielākajās. Latvija šajā ziņā nav izņēmums. Latvijā izveidojušies divi atšķirīgi dzimstības modeļi. Viens vērojams lielākajās pilsētās, otrs – rajonos.”

Pētījums liecina, ka, neskatoties uz okupantu bravūrīgo apņemšanos no šejienes projām nebraukt, viņu dzīvesveids liecina par pretējo – par šaubām un nepārliecību:

“Pats zemākais dzimstības līmenis ir Rīgā. Te dzimušo skaits 1996.gadā uz

1000 iedzīvotājiem ir 6,4. Tai seko Jūrmala – 6,5 dzimušie un Daugavpils – 6,7 dzimušie uz 1000 iedzīvotājiem. Tās visas ir pilsētas ar vislielāko nelatviešu īpatsvaru valstī. Protams, nav tiešas sakarības starp dzimstības līmeni un etnosa īpatsvaru teritoriālajā vienībā, taču **šie rādītāji liecina par nelatviešu attieksmi pret**

šo mītnes zemi vispār. Ja jau perspektīvu savai turpmākajai dzīvei te nesaskata, nav vērts te iesakņoties, veidot lielas ģimenes.” (Paldies viņiem vismaz par to! – *red.piez.*)

“Iebraucēji Latviju pamest nesteidzās. Tam ir vairāki iemesli. Galvenais ir tāds, ka situācija Latvijā ir stabilāka un dzīves apstākļi labāki, nekā to varēja nodrošināt dzimtā puse: Krievija, Baltkrievija, Ukraina un citas jaunās valstis. Taču, arī paliekot te, nākotne nebija skaidra. Līdz ar to demogrāfiskās aktivitātes samazinājās: laulībā stājās daudz retāk, dzima mazāk bērnu, ģimenes veidojās mazākas un nestabilākas”.

Pētījums pierāda, ka **demogrāfiskos procesus veicinošā – nacionāli viendabīgā vidē latvieši labprātāk nekā citur Latvijā veido ģimenes un laiž pasaulē bērnus**. B.Mežgailis raksta: “Pirms Otrā pasaules kara, arī pēckara laikā augstākais dzimstības līmenis bija Latgalē, bet tagad Latgalē pārejo triju novadu vidū ir pati zemākā dzimstība. Zemāka par to ir tikai Rīgā. Kaut arī Kurzemē dzimstības līmenis nav

augsts, tas ir pats augstākais citu teritoriju vidū”. Kā jau iepriekš bija rakstīts – no novadiem tieši Kurzemē ir visaugstākais latviešu, bet Latgalē – vismazākais procentuālais sastāvs.

Zinātnieks turpina aprakstīt traģisko situāciju Latvijas demogrāfijā: “Detalizēti dati rāda, ka 1996.gadā no visiem 26 Latvijas rajoniem tikai 9 dzimstības koeficients bija virs 10 promilēm. Augstākais rādītājs – 11,1 promile (11,1 jaundzimušais uz 1000 iedzīvotājiem) – bija Kurzemes novada Ventspils rajonā. Savukārt pats zemākais dzimstības koeficients bija Latgales novada Ludzas rajonā – 7,4 dzimušie uz 1000 iedzīvotājiem”. Bet kopējā ainā pat etniski viendabīgākajos latviskajos rajonos dzimušo skaitu mirušo skaitu nepārsniedz.

Atbildot uz virsrakstā uzdoto jautājumu – vai latviska Latvija veicinātu dzimstības pieaugumu – jāatbild apstiprinoši. Taču šāda Latvija nav panākama ar J.Stradiņa ieteikto metodi – skandinot Rīgā latviešu mūziku un veidojot izkārtnes latviskā garā, bet tikai un vienīgi ar dekolonizācijas palīdzību **atjaunojot rusifikācijas izjaukto etnisko līdzsvaru**. Pareizāk ir teikt, ka nevis latviska, bet nacionāla Latvija veicinās latviešu tautas fizisko pieaugumu un garīgo izaugsmi.

Turklāt dekolonizācijas rezultātā atbrīvotos daudzi dzīvokļi, kas arī nav mazsvarīgs faktors ģimenes dzīvē. Ekonomiskajā telpā rastos jaunas iespējas latviešiem uzsākt savu darbību, kas labvēlīgi ietekmētu ģimenes pieaugumu, jo nabadzība arī ir uzskatāma par vienu no faktoriem, kas liek atteikties no domas par bērnu radīšanu un audzināšanu. ❖

KAS IR KAS?

KOKNESIS

pazīstamās grāmatas “Tautu tiesības” autors

“Cionas gudro” plāna viena daļa – “Eiropas Savienotās Valstis” jeb “Simboliskās Čūskas Aplis”.

“Cionas gudro protokolu” 3. nodaļas 1. punktā ir teikts:

Čūskas simbols un tā nozīme: Mērķis, kuru mēs sev esam nosprauduši, atrodas, kā es jums šodien jau varu paziņot, tikai dažu soļu attālumā. Mums vēl jānolaiž tikai mazs ceļa gabals, tad simboliskās čūskas rīpķis – mūsu emblēma – noslēgsies. Kad šis rīpķis reiz būs noslēgts, tas spiedīs visas Eiropas valstis kā ar spēcīgām stangām kopā.”

Tātad notiek “Cionas gudro” izplānotā “Eiropas kopienas” būvēšana. Tas fakts, ka “Eiropas kopienas” būvēšanā un uzraudzībā aktīvu līdzdalību ņem Kanādas pārvalde, ASV pārvalde, un pat Romas Vatikāns izraisa nopietnas pārdomas par to, ko tas viss nozīmē. Jājautā:

“Vai “izredzētā tauta” būtu atkāpusies no saviem “Visas pasaules cilvēces paverdzināšanas plāniem, kā to paredz “Cionas gudro protokoli”, vai arī tos turpina piepildīt?”

Tāds ir jautājums...

Sitiet bungas, pūtiet taures, celies kājās – vergu bars... Vai jūs zināt, kas mēs esam, vai jūs zināt, – KAS IR KAS?

Kas liecina par to, ka **Kremļa Impērijas Eiropas daļa tiks savienota ar Eiropas Savienību?**

1. Par to jau ir noslēgta slepena vienošanās 1989. gadā Vidusjūrā uz Kremļa pirātu kuģa starp ASV prezidentu Bušu vecāko un PSRS *genseku* Gorbačovu – “Maltas salas Pakts”.

2. Kremļa Impērijas Eiropas daļas robeža ir Urālu kalnu grēda, kas arī būs “Ei-

ropas Savienoto Valstu” robeža.

3. “Eiropas savienība” ir jau noslēgusi bezvīzu režīma līgumu ar Kremļa mafiju, lai Kremļa organizētās noziedzības grupējumi brīvi pārvietotos **pa un uz** “Eiropas savienības” teritoriju.

4. Kremļa Impērija (NVS) tika uzņemta “Lielajā septiņniekā” kā “astotā” dalīb-niece, kas, loģiski spriežot, ir *galīgi garām*, jo izputinātu un bankrotā iedzītu **nabaga** laupītājvalstī taču nevar uzņemt **bagāto** valstu elitārā KLUBA!

5. Tas viss, kopā ņemot, tikai apstiprina “Maltas Pakta” slepeno līgumu darbību un to, ka Kremļa mafija tiks **uzņemta** Eiropas Savienībā kā **pēdējā dalīb-niece, kas aiz sevis aizslēgs “Eiropas krātiņa” durvis**, kad tajā būs jau iemānītas, gan ar viltu, gan ar draudiem, gan ar spēku, **visas tās upurvalstu tautas, kuras ir nolemtas iznīcināt**.

6. Ar Kremļa Impēriju ir jau noslēgta slepena vienošanās par tās uzņemšanu NATO un, protams, **“tikai pēc tam**, kad tur būs **uzņemtas** trīs Baltijas valstis.

Un Kremļa mafija atkal aiz sevis aizslēgs **“NATO krātiņa” durvis**.

Piebilde mulķu mierināšanai: No NATO var izstāties...

Atbilde: No PSRS arī “varēja” izstāties, bet... Un anti-pasaule viss ir **mainīgs lielums**: var mainīt “likumus”, “reglamentus”, “statūtus” un pat tos “noteikumus”, ko paraksta, stājoties iekšā jebkurā organizācijā, – kad upuri tajā ir iemānīti, ja var kaut ko mainīt, tad arī samainīs, kā tas būs vajadzīgs! Mušas un mulķus ķer uz medusmaizi...

Daži jautājumi veselā saprāta stiprināšanai:

1) Ja “Eiropas savienības” izveidošanas **ideoloģiskais pamats** ir visu Eiropas valstu apvienošana **tirdzniecības konkurences nostiprināšanai** cīņā pret ASV tirdzniecības monopoliem pasaules tirgus plačos, tad kāpēc “Eiropas savienības” būvēšanā **aktīvu** līdzdalību ņem ASV, Kanādas pārvaldes un pat Romas Vatikāns ar pāvestu Jāni II priekšgalā?

► 8. lpp.

EIROPAS KAZINO FIŠKAS

Līga MUZIKANTE

Ja Latvija iestāsies Eiropas Savienībā, tad mūsu nacionālā valūta – lats, kas simbolizē neatkarību, tāpat kā PSRS laikos, būs jānomaina pret savienībai kopīgo naudu. Tas nozīmē, ka mēs savu nacionālo bagātību, kura ir lata segums, atdodam Briseles virspārvaldībai. Tātad mums, latviešiem, tiek iedotas vienkārši *spēļu fiškas*, par kurām var kaut ko iemainīt, bet kuru saražotais daudzums tiek sadrukāts Eiropas Savienības saimnieku – lielo oligarhu personīgās interesēs. Tieši tāpat arī *kazino* saimnieki kontrolē savu *fišku* apgrozību – beigu beigās vinnētāji vienmēr ir viņi paši, nevis azartā nonākušie spēlētāji. Latviešiem piederošā bagātība nonāk *Eiropas Kazino* kontrolē.

Lai Eiropas Savienības salīdzinājums ar lielu Kazino paliek pārdomām. Šobrīd paskatīsimies, kāds izskatās*eiro*. Lai lasītājs pats spriež, vai tā ir nopietni ņemama valūta, pret kuru ir vērts uz neatgriezeniskiem laikiem apmainīt latu? Rakstā ir izmantoti fakti no žurnāla “Iespiedgrafika” (Nr. 1(21)2003) publikācijas “Ei-ro banknotēm nosvinēta gada jubileja”, kurā tika apskatīti materiāli no vācu žurnāla “Polygraph International” un citiem specializētiem izdevumiem.

Austrija, Beļģija, Vācija, Īrija, Spānija, Itālija, Luksemburga, Holande, Portugāle, Somija un Francija jau ir samainījušas savas nacionālās valūtas pret *eiro* papīrišiem. Ievēribu pelna pats šo papīrīšu izgatavošanas process, jo nekad vēl cilvēces vēsturē tik īsā laikā nav izgatavoti 14,89 miljardi krāsainu lapiņu, kuras tiek izmantotas kā oficiālas banknotes. 10 miljardi no tām šobrīd atrodities aprītē, bet pārējās tiekot turētas rezervē. Vientotās valūtas papīrišus, kuriem kopēja vērtība tika piešķirta kā 664 miljardi *eiro*, iespieda 11 valstu 14 tipogrāfijās. Šā iemesla dēļ speciālisti atzīst, ka banknotes nav sanā-

kušas pilnīgi identiskas, bet “iztikt var”. Šo lielajiem Eiropas saimniekiem mazsvarīgo faktu var noslēpt, pasludinot *eiro* par “augstas kvalitātes vērtszīmēm, kas apliecina izgatavotāju augsto kvalifikāciju un izcilo organizētību”.

Jau ilgus gadus pastāv fundamentāli naudas zīmju izgatavošanas noteikumi, kas nosaka, ka tām ir jābūt izgatavotām vienā, maksimums divās tipogrāfijās, uz viena ražotāja papīra. *Eiro* gadījumā šie nosacījumi netika ievēroti. *Eiro* iespiešanai izmantojamo papīru ražoja vairākas papīrfabrikas, kaut arī visiem speciālistiem ir zināms, ka katra ražotāja papīram ir savas īpatnības, jo tiek izmantotas dažādas izejvielas, atšķiras arī ūdens ķīmiskais sastāvs.

Papīra kvalitāte vienmēr ietekmē iespiešanas procesu, sevišķi kaprīza ir metalogrāfijas tehnika. Labs speciālists ar taustes palīdzību pēc iespieduma dziļuma var noteikt, kur attiecīgais vērtspapīrs ir ražots, jo dažādās valstīs tiek izmantotas atšķirīgas preses. Tādēļ pilnīgi skaidrs, ka, drukājot tik milzīgu tirāžu dažādos uzņēmumos ofseta tehnikā, nav iespējams nodrošināt pilnīgi vienādas krāsu nianšes, tāpat arī izvairīties no dažādām sīkām neprecizitātēm apgriešanas un apstrādes procesos, kas var būt gan pilnīgi, gan daļēji automatizēti. Nav mazsvarīgi, ka vairākām no *eiro* iespiešanas procesā iesaistītajām tipogrāfijām nebija pieredzes atsevišķu aizsardzības elementu iestrādāšanā, jo *eiro* projekta sagatavošanas stadijā katrs tajā iesaistītais uzņēmums piedāvāja savus variantus, un gandrīz visi no tiem tika pieņemti. Drošības speciālisti norādīja turēties pie vispārpieņemtās un pārbaudītās prakses – drukāt visu tirāžu vienā vai divos uzņēmumos uz viena ražotāja papīra. Tomēr šo ekspertu do-

mas nebija noteicošais, un rezultātā dažādās valstīs iespiestās banknotes nav pilnīgi identiskas. Iemesls nav tālu jāmeklē. Konkurences cīņa starp vērtspapīru izgatavotājiem mūsdienās ir nežēlīga, tirgus – pārpildīts. Naudas drukāšana ir ienesīgs bizness.

Lai īstenotu milzīgo noziedzīgo afēru – nacionālo valūtu apmaiņu pret *eiro*, bija nepieciešams nogādāt gigantisko *eiro* daudzumu visu dalībvalstu bankās un to nodalās līdz 2002.gada 1.janvārim. Lai būtu mazāka kēpa, Eiropas Centrālā banka, kas veica *eiro* ieviešanas uzraudzības operācijas, drošības apsvērumu dēļ,

“Speciālisti atzīst, ka *eiro* galarezultāts liecina par Eiropas vērtspapīru izgatavotājiem neraksturīgi zemu līmeni. Tomēr, ja visiem gribētājiem tiktu atteikts, sāktos neapmierinātība, kas varētu atklāt ne vienu vien *eiro* un visas Eiropas Savienības ēnas pusi.”

izsargājoties no laupītājiem, pieņēma lēmumu drukāt visas 7 banknotes (500, 200, 100, 50, 20, 10 un 5 *eiro* vērtībā) katrā no dalībvalstīm. Līdz ar to nauda bija jāpāravadā lielos attālumos katras valsts iekšienē, nevis pagariem maršrutiem caur visām Eiropas valstīm. Banknošu atšķirīgums bija mazsvarīgāks, jo afēra bija jāveic tricīentempā ar propagandas palīdzību. Turklāt valūtas iespiešanai speciāli paredzēti uzņēmumi darbojas desmit Eiropas Savienības valstīs, un visi tie katrā ziņā gribēja piedalīties drukāšanā, kaut arī ne visiem projektā iesaistītajiem uzņēmumiem bija pieejamas modernākās tehnoloģijas, kas nodrošinātu *eiro* izgatavošanā iespējamo visaugstāko tehnoloģisko līmeni. Speciālisti atzīst, ka *eiro* galarezultāts liecina par Eiropas vērtspapīru izgatavotājiem neraksturīgi zemu līmeni. Tomēr, ja visiem gribētājiem tiktu atteikts, sāktos neapmierinātība, kas varētu atklāt ne

vienu vien *eiro* un visas Eiropas Savienības ēnas pusi. Tādēļ aizbildinājums ar laupītājiem *eiro* izvadāšanas laikā, lai cik tas smieklīgi liktos, tika uzskatīts par bīstamāku apstākli nekā naudas viltotāji.

Grūti *eiro fišku* ražotājiem ir gājis ar ūdenszīmēm. Pat visnelielākās formas dziļuma atšķirības padara tās tumšākas vai gaišākas. Ja rūpīgi apskata dažādās valstīs saražotās *eiro* banknotes pret gaisu, šīs atšķirības ir labi redzamas. To pašu var teikt arī par metalogrāfiju papīrīša priekšpusē un ofseta druku aizmugurē.

2002.gada aprīli Interpola konferencē Amsterdamas Eiropas Centrālās bankas par banknotēm atbildīgais speciālists Anti Hainonens konstatēja, ka naudas maiņa notikusi mierīgi, bez krimināliem pārsieģumiem, no kuriem visi tā esot baidījušies. Visu 11 dalībvalstu iedzīvotājiem netika sniegta pārāk daudz informācijas, tikai izskaidrots, kādai jāizskatās jaunajai naudai. Tas it kā nedeva iespēju viltotājiem jau pirmajās dienās pārpludināt Eiropu ar viltotām banknotēm. Visā Eiropā esot atklātas tikai nedaudzas viltotas banknotes, un tās pašas tik sliktas kvalitātes, ka tās nebija ne mazāko grūtību atpazīt. Anti Hainonens norādīja, ka, ja tirgū tiktu iepludināts liels daudzums kvalitatīvi izgatavotas viltotas naudas, tiktu sagrauta eiropiešu uzticība jaunajai valūtai, kā arī rastos draudi apvienotās Eiropas finansu-ekonomiskajai sistēmai.

Tas nozīmē, ka *eiro fišku* viltotāji var droši izkopt savu meistarību, jo Eiropas Savienības politika nav ieinteresēta to novērst, lai iedzīvotāji neattaptos, ka tiek piekrāpti. ❖

LASĪTĀJU VĒSTULES

MAZS CINĪTIS GĀŽ LIELU VEZUMU!

Sena gudrība māca: “Mazs cinitis gāž lielu vezumu!” Ja to pārfrāzējam mūsu tautas pēdējo gadsimtu laikā pārdzīvotā kontekstā, tad iezīmējas četri posmi:

1) Dzimtbūšanas un verdzības laikmets, kurā latvieši cīnās pēc izglītības, kam pretī stājas muižniecība, baznīca, kalpi un žandarmērija ar totālu izspiegošanas sistēmu. Piemēram, Krišjānim Valdemāram izdodas pabeigt Tērbatas universitāti. Lai viņu neizlaistu no redzesloka, Kr. Valdemāram Krievijas Finansu ministrs, Lietuvas ebrejs Kankrins piedāvā vietu savā ministrijā. Kr. Valdemāram izdodas atklāt un publicēt presē Kurzemes un Vidzemes kroņa muižu privatizācijas afēru. Tam seko Kankrina atriebība ar tragiskām sekām visai latviešu tautai līdz pat mūsdienām.

2) Tādējādi kā pirmais tragiski iet bojā Kr. Valdemārs. Tad seko viņa domubiedri un atbalstītāji. Tiek iecerēta noziedzīga provokācija, padarot caru it kā par tautas slepkavu un izraisot 1905.gadā nemierus, kad tiek nošauti un katorgā nobendēti ap 10 000 latviešu skolotāju un inteliģences pārstāvju. Kurzeme un Zemgale tiek atvēlētas vācu karaspēkam bez neviena šāviena (zaldātiem neizsniedz patronas), bet iedzīvotāji tiek izdzīti no mājām un vervēti karaspēka vienībās, lai tās sūtītu drošā nāvē. Atlikušos trimdā aizdzītos vīrus, ap 70 000, iznīcina 1937.gadā.

3) Ar 1940.gada Latvijas okupāciju PSRS uzsāk plānveidīgu latviešu iznīcināšanu – 1941., 1949.gada deportācijās, bet ar 1959.gadu sākas masveida latviešu pārkrievošana, iesūtot Latvijā ap 1 miljonu civilokupantu. Šobrīd latvieši savā Tēvzemē ir palikuši ap 53%. Jaungada runā Ministru prezidents bija spiests atzīt: “Mēs mirstam.” Tomēr viņš ne vārda neteica par to, kas tiks darīts, lai to nepieļautu. Latviešu tautas liktenis ir atstāts pašas tautas ziņā.

4) Ņemot vērā augšminēto, ir izveidojusies Latvijas glābšanas un atjaunotnes kuštība jeb Latvijas Nacionālā fronte (LNF), kura secina: “Šodien mēs nevaram glābt ne sevi, ne savu tautu, neglābjot visu cilvēci.”

Patiešām, pēc zinātnieku aplēsēm pie pastāvošās kultūras un bruņojuma limeņiem cilvēci gaida katastrofa. Kaut kas līdzīgs jau tika piedzīvots Atlantīdas bojāejas laikā. LNF ir nosūtījusi ārvalstu vēstniecībām piedāvājumu sadarbībai, lai paceltu pasaules, tostarp arī latviešu, tautu vispārējo kultūras līmeni, kuru cenšas iznīcināt tumsas spēku vadītā masu kultūras invāzija. Latvieši var piedāvāt savas tautas kultūrvērtības, kas ir pasaulē lielākā folkloras krātuve.

Gaišie, patiesu kultūru veicinošie spēki izsauc paniku tumsas spēkos, kas ar militāriem paņēmieniem cenšas izplatīt savu varu pār pasaules tautām, pakļaut naudas ietekmei un īstenot graužošo globalizācijas plānu. Starp citu, lai mēģinātu sakompromitēt latviešu tautu, Latvijas valdošo aprindu pārstāvji bez tautas piekrišanas tika piespiesti parakstīt sadarbības aktu līdzdalībai ASV pretlikumīgajās militārajās akcijās Irākā. Tas ir izsaucis latviešu tautas protestu.

Vispasaulē karš ir sācies. Lai arī ir apziņa, ka stāvam bezdibēnā malā, pasaules liktenis tomēr atrodas mūsu rokās. Mūsu uzkrātajām kultūrvērtībām, kuras, ņemot vērā pašreizējo situāciju, ja netiks izmantotas, var aiziet bojā kopā ar mūsu tautu, ir jākalpo par fundamentu cilvēces garīgās atveseļošanas programmas izstrādnei. Kultūra glābs pasauli!

Laimonis KALNIŅŠ
LNF atbalstītājs

Kādā no “Lauku Avīzēm” varēja lasīt, ka Beļģijas pilsoņi, kuri bija ieradušies Rīgā uz Eiropvizijas koncertu, godīgu taksometra šoferi izvilinājuši no mašīnas, lūdzot viņu iepazīstināt ar meitenēm uz ielas. Brīdī, kad šoferis piegājis pie meitenēm, beļģi taksometra vadītājam nozaguši automašīnu un aizbraukuši. Par laimi viņi tālu netika, jo nenovaldīja mašīnu un ietriecās kokā. Tur viņus arestēja policisti. Taču, sekojot labākajām Rietumu tradīcijām, beļģi no policistiem atpirkās. Latvijas valsts vadītāji un likumdevēji katru dienu var lasīt: “Viens likums, viena taisnība visiem”. Interesanti gan, kas tie par likumiem, kas ļauj dažiem izvairīties no soda par kriminālnoziedzumiem? Ja jau Beļģijas pilsoņi uzpirka Latvijas likuma sargus, tad droši vien arī viņu zemē tā rīkojas. Ja tas patiešām ir tā, tad tādi Eiropas Savienības likumi, pār kuriem valda nauda, mani pārvērs par istu *eiroskeptiķi*.

Gunārs OZOLS

VAI JĀKAUNAS, KA ESI LATVIETIS?

Agnese ZEMZARE

Visi atceras to laiku, kad sarkanās padomju pases tika apmainītas pret zilām – ar zelta burtiem un ģerboni apdrukātajām “neatkarīgās” Latvijas pasēm. Lai gan to tehniskais izpildījums bija, ja tā varētu teikt, diezgan amatierisks un, lai to viltotu, īpašu meistarību nevajadzēja, tās tomēr tika uztvertas kā zināms neatkarības atgūšanas simbols. Ar to neatkarību ir tā kā ir, bet galvenais, ka ir pases, uz kurām rakstīts – Latvijas Republika.

Zīlo Latvijas pasi saņēmu 1993.gadā un, tā kā šogad apritēja tieši desmit gadi, tās derīguma termiņš bija beidzies (Interesanti, vai neatkarībai arī ir derīguma termiņš? Spriežot pēc Latvijā notiekošā, ir, un Latvijai diemžēl tas kārtējo reizi ir beidzies.). Devos uz Rīgas rajona pasu daļu un ieguvu jaunu – Rietumu standartiem atbilstošu dokumentu (mums jau tagad viss ir standartizēts...). Droši vien atmināties debātes par to, vai pa-

sē jānorāda tautība vai nē. Konsekventākie Rietumu demokrātijas piekritēji stingri pastāvēja uz prasību pasē nenorādīt nacionālo piederību, lai cilvēks, pasarg’, Dievs, netiktu pakļauts kaut kādai diskriminācijai. Un ko darīsim tad, ja Rietumi pēkšņi mūs pārprot un ierakstu pasē *latvietis* vai *latviete* iztulko kā “nacionālā egoisma” (šo terminu aizguvu no Eiropas Kustības Latvijā prezidenta Aināra Dimanta, kurš 4.jūnijā, Latvijas Nacionālā Konventa par Eiropas nākotni ceturtajā sanāksmē stāšanos Eiropas Savienībā definēja kā *nacionālā egoisma pārvarēšanu un apvienošanas vienā kopīgā ģimenē*.) izpauismi? Tā nu tizlie Latvijas politiķi starp Dieva nolikto kārtību, tautas vēlmēm un Rietumu standartiem atrada kompromisu – atļāva katram pašam izvēlēties, vai pasē norādīt nacionālo piederību, vai nē.

Iesniedzot dokumentus jaunās pases iegūšanai, pasu

daļas darbiniecei vairākas reizes atgādināju, ka vēlos, lai manā pasē tiktu ierakstīta tautība – *latviete*, jo uzskatu, ka ar to varu tikai lepoties. Saņemot “jaunizcepto” personālapliecinošo dokumentu uzreiz steidzos pārliecināties, ka ieraksts – tautība: LATVIETE – patiešām ir. Atverot lapaspusi, kurā latviešu un angļu valodā nodrukāti galvenie dati par *pases turētāju*, šo, manuprāt, būtisko ierakstu neatradu. Gribēju jau sašutumā vērsties pie pasu nodalās darbinieces, ka tādu pasi man nevajag, lai izgatavo citu, kad nejauši ieraudzīju, ka ceturtajā lapaspusē pašā stūrī ar maziem burtiņiem rakstīts – tautība: LATVIETE.

Jāsaka atklāti, ka tas mani radīja vēl lielāku sašutumu. Pat doma: “labi, ka tā!”, mani nespēja nomierināt. Vai tiešām piederība pie kādas tautas ir tāds apkaunojums, ka to nevar norādīt blakus citai svarīgākajai informācijai par personu?

**Atceroties krievu iebrukumu
Latvijā 1940.gada 17.jūnijā,
aicinām 2003.gada 15.jūnijā
plkst. 12.00
piedalīties svinīgajā pasākumā
pie Latvijas Nacionālo partizānu
pieminekļa Sērmūkšos
(Cēsu apriņķī,
4 km attālumā no Skujenes).
*Brīvības cīnītāji***

LASĪTĀJU VĒSTULES

Pensionāri – valdības darbības centrālais jautājums?

Skarbs feļetons

Lai nu kuram, bet pensionāriem jau nu gan vajadzēja būt tik daudz prāta, lai saprastu, ka valsts vadīšana nav nekāda joka lieta – tas nav tas pats, kas, piemēram, pīrādziņus cept. Valsts vadītājiem ir jāparedz viss, jāspēj izvērtēt, kuram ko un cik dot. Tomēr pēdējā laikā pensionāru aktivitātes liek šaubīties par vecākās paaudzes saprātīgumu. Tā vien šķiet, ka viņi speciāli cenšas kavēt valdības virziņus uz augšu.

Iedomājieties, cilvēki, kuriem tāds nieks vien palicis dzīvot, prasa palielināt sev pensijas! Valsts vadītājiem taču ir daudz svarīgākas lietas jādara. Tai jā rūpējas par sava personiskā dzīves līmeņa paaugstināšanu, algu palielināšanu utt. Būdami humāni, valsts vadītāji negrib pakļaut sabiedrību iespējamam psiholoģiskajam šokam, tādēļ visas izmaiņas vispirms izmēģina paši uz savas ādas. Jūs domājat, ka ministri sev algas palielināja tādēļ, ka viņiem naidiņas par maz? Nē. Viņi vienkārši gribēja pārbaudīt, kā cilvēki dzīvotu, ja viņiem palielinātu algas.

Lai pensionāri beidzot ļautu valdībai strādāt, nenogurdinātu ar savām bezjēdzīgajām prasībām, nāksies parādīt, ka valdības programmā ir padomāts par visu – arī par pensionāriem. Visiem zināma pasaka par dēlu, kurš savus vecākus ar ragaviņām veda uz mežu, lai nemaisītos jaunajiem pa kājām. Tieši šī tradīcija arī likta pamatā Latvijas valdības politikai, kas aptver visas dzīves sfēras. Tā kā pensionāru Latvijā ir ļoti daudz, tad ar pašreizējiem mēžiem ir par maz – visiem pensionāriem nebūs kur palikt. Tādēļ Zemkopības ministrija ir izstrādājusi programmu, kurā paredzēts samazināt zemnieku saimniecību skaitu, lai lauksaimniecībā izmantojamo zemi varētu apmežot. Gudrā prezidente, manīdama, ka ministri aizmirsuši, ka koki tik ātri neaug, kā vajadzētu pašreizējiem Latvijas apstākļiem, nāca klajā ar alternatīvu – apstēt laukus ar auzām, kurus pensionāri varētu uzraudzīt, lai dzērves, kuras tur barosies, justos pasargātas no iespējamajiem ļaundariem.

Tādējādi, mīlie pensionāri, beidziet vienreiz jaukt gaišu! Pēdējais laiks saprast, ka patiesībā viss valdības darbs ir vērsts tikai uz vienu – rūpēties par pensionāriem.

Ojārs KOKS

Zigis

KAUJINIEKA DZIESMA

Ir kampaņas jau garām.
Kāds atkal “piedrāž”, “piedrāž” mūs.
Tik saukļi gaisā virmo,
Gan arī tevīm labi būs. – (2 reizes)

Nem slotu rokās, izmēž,
To kūti, ko par valsti sauc!
Kur neliešu gludie ģimji
Un “trešā” spēka daudz. – (2 reizes)

(Piedziedājums)
Svēts pienākums ir mums,
Jo esam strēlķu mazdēli.
Mums jāstāv ir par Tēvzemi
Un mūsu bērnu nākotni.

Plēs krūtīs vidū pušu
Un izmet verga dvēseli!
Cik ilgi var uz ceļiem
Sapņot par mūsu brīvību? – (2 reizes)

Ko dari tu, ko darīsi,
Ja tautu kāds ar badu sit?
Tu saki man, tu saki man,
Vai tevī strēlķu asins rit? – (2 reizes)

(Piedziedājums)

Pensionāru un maznodrošināto prasības 2003.gada 8.martā Ventspilī notikušā mītiņā pieņemtā rezolūcija

10 gadu laikā valdošā vara mērķtiecīgi sagrāvusi rūpniecību, lauksaimniecību, medicīnu un citas tautsaimniecības nozares.

Rezultātā šodien 30% Latvijas iedzīvotāju ir bezdarbnieki, 80% iedzīvotāju dzīvo zem iztikas minimuma. Badā pamirusi tauta slimo, mirst. 2002.gadā Ventspilī piedzimuši 380. bet miruši 620 cilvēku. 2003.gada februārī – piedzimuši 24, miruši – 52.

Toties valdošā kliķe aizkustinoši rūpējās par noziedznieku un slepkavu cilvēktiesībām, ieguldījuši miljonus ieslodzījuma vietu remontiem.

Ventspils pensionāru un maznodrošināto prasības:

1. Kategoriski protestējam pret komunālo maksājumu paaugstināšanu, mēs aplaupītie neesam spējīgi maksāt.

2. Protestējam pret elektroenerģijas un gāzes tarifu paaugstināšanu. Pieprasām samazināt telefona abonēšanas un vietējo sarunu maksu. Daudzi spiesti atteikties no saziņas līdzekļiem.

3. Atkārtoti pieprasām ne-strādājošiem pensionāriem un maznodrošinātajiem braukšanu pilsētas transportā bez maksas, kā tas ir Daugavpilī un citās pilsētās.

4. Atkārtoti pieprasām Ventspils kreisajā krastā uzcelt pirti, kur aplaupītie var nomazgāties, lai kukaiņi – simtkāji šo nabago tautu nenokož.

5. Pieprasām valdībai un Saeimai pieņemt likumu atmaksāt atņemtos mūža krājumus, tas ir, vēru naudu, kā tas tiek darīts Igaunijā un Lietuvā, kur valsts norēķinājas ar tautu, kuru nolaupīja iepriekšējā valdība ar LATVIJAS BANKAS SVĒTĪBU.

6. Lūdzam ģimenēm ar bērniem, invalīdiem, pensionāriem, maznodrošinātajiem un bezdarbniekiem samazināt zemes nodokli, kā arī pensionārus, invalīdus, maznodrošinātos nelikt ārā no dzīvokļiem.

7. Pensionāriem, kam pensija-pabalsts ir zem iztikas minimuma, maksāt zāļu naudu 60 Ls gadā. Medikamenti maksā dārgi, pa 10 Ls tos nevaram iegādāties.

8. Pensionāriem maksāt

ne mazāk par iztikas minimumu. Pietiek tautu dzīt bada nāvē. Cerot uz labākiem dzīves apstākļiem, mēs stāvējam uz barikādēm.

9. Ventspils pilsētas genocīda upuriem Ventspilī organizēt zupas virtuvi, kur badu ciešošais kaut reizi dienā varētu paēst, kā arī nakts patversmi pieaugušajiem.

10. Nekavējoties realizēt pieņemtos likumus, pildīt pirmsvēlēšanu solījumus. Veikt algu palielinājumus skolotājiem, ārstiem, maksāt bērnu pabalstus.

11. Maznodrošinātajiem strādājošiem obligāti nodrošināt iztikas minimumu.

12. Esošai valdībai ierosināt krimināllietas, panākt, lai valsts izlaupītājus, genocīda pret latviešu tautu veicinātājus sauktu pie kriminālatbildības, jo genocīdam pret cilvēci kriminālnoiļuma nav.

13. Pieprasām ierosināt krimināllietu, izmeklēt, atņemt un sodīt vainīgos, kas noveda līdz bankrotam ilggaudejo ventspilnieku barotāju (ap 1000 ģimeņu) kokapstrādes rūpnīcu “Ventspils koks”, kuru nodedzināja 2002.gadā, lai “visi gali būtu ūdenī”.

14. Izmeklēt, kas izsaimniekoja z/artisti “Sarkanā bāka”, kur palika 60 zvejas kuģi, pārejā saimniecība, kā arī miljoni, kuri atradās Valsts bankā.

15. Pieprasām nepieļaut atlīdzību par zviedru sazāģēto kuģi atmaksāt no tautas līdzekļiem. Paredzēto summu piedzīt no LC un TB/LNNK, kuri nes atbildību par valsts izlaupīšanu.

16. Lūdzam jauno valdību ierosināt izmeklēt kuģa “Milda” un Ventspils kālija parka afēras.

17. Izmeklēt, kādā veidā Ventspils miljonāri (miljonāru sarakstu pievienojam) tik īsā laikā kļuvuši bagāti? Sevīši izmeklēt Ventspils mēra Lemberga, viņa ģimenes bagātību. Valsts prezidente norādījusi, ka 10 gadi nav noliģis laiks, lai neizmeklētu pastrādātos noziegumus.

18. Acīmredzams, ka Latvijas valsts iepriekšējās valdības un Saeimas ierēdņi cenšas noslēpties par padarītiem noziegumiem pret latviešu tautu, steigšus vedot

Latviju uz Eiropas Savienību. Līdz tiesiskās kārtības ieviešanai Latvijā protestējam pret iestāšanos ES.

19. Ierosinām – lūdzam mainīt Satversmi, lai arī Latvijā būtu visas tautas vēlēts prezidents, kas uzņemtos atbildību par stāvokli valstī un par tautas dzīves labklājību. Korumpēto oligarhu ieliktenis – marionetes prezidents mūs neapmierina.

20. Mēs, Ventspils pensionāri, atbalstām iedzīvotāju apvienības “Rīdzenieki” ierosinājumu š.g. 15.02. saietā atstādināt no darba Pensionāru federācijas priekšsēdi – provokatoru Porieti., kuru pensionāru dzīve neinteresē.

21. Pieprasām izmeklēt Ventspils domes un Privatizācijas aģentūras neatbildēšanu par bijušo Ventspils ostas privatizēto uzņēmumu izsolēm un darbavietām no 1990.g. – 2002.g., kā arī sniegt atbildi pēc būtības.

22. Atbalstām esošās valdības centienus pirmo 100 dienu laikā veikto konsekvēto cīņu pret organizētās noziedzības iefiltrētajām korumpētajām amatpersonām valsts iestādēs. Īpaši pieprasām attīrīt no korupcijas prokuratūru, tiesu, valsts kontroli un muitu.

23. Darīt galu Latvijas armijas diskreditācijai, piešķirot par “zilām acīm” dekoratīvo ģenerāļu pagonus. Augstākā pakāpe var būt – pulkvedis. Realitāte rāda, ka fiziski derīgu jaunekļu armijā ir pārāk maz un 70% skoloto jauniešu tiecas “aizlaisties” no mūsu apkaunotās un nozagtās Latvijas.

24. Pieprasām nekavējoties, lai Latvijas valdības un pašvaldību vadītāju atalgojums veidotos saskaņā ar Starptautiskās darba organizācijas “Ženēvas shēmas” Ministru kabineta 1991.g. 13.novembra rīkojuma Nr.318 nosacījumu. Būtu jāņem par paraugu Japānas pieredze, kur pat augstākā ešelona ierēdņi un biznesa vadītāji nesaņem 8 reizes vairāk, kā Japānas kvalificēts strādnieks.

25. Aicinām valdību un Saeimu oficiāli novērtēt faktu, ka 10 gadu laikā Saeimas vēlēšanas notiek pēc 5% barjeras bez tautas piekrišanas referendumā.

26. Aicinām valdību un Saeimu novērtēt faktu, ka jautājums par Otrā pasaules kara upuriem un genocīdu pret latviešu tautu nav praktiski risināts starptautiskā līmenī, PSRS 50 gadu okupācija un Vācijas okupācijas sekas nav atlīdzinātas, kā arī ASV un Anglija nav spērušas praktiskus soļus 1941.g. 18.augusta Atlantijas hartas 8 punktu izpildē.

27. Pieprasām tā saucamo “SOCIĀLO” māju privatizāciju par sertifikātiem. Dzīvokļu privatizāciju Ventspils dome mākslīgi nobloķēja, cerot pēc sertifikātu termiņu beigšanās turpināt Ventspils iedzīvotāju tālāko apzagšanu ar draugu dibinātām nekustamā īpašuma firmām.

28. Pieprasām izmeklēt izaicinošo ņirgāšanos par masveidā apzagtajiem un apmuļķotajiem ventspilniekiem un citiem Latvijas iedzīvotājiem, kad Ventspils mērs A.Lembergs vienā dienā saņem algu (“Ventas Balss”, 03.04.2002., Lemberga deklarācijas dati – **714 Ls dienā**), kas ir lielāka nekā gada ienākumi maznodrošinātajiem. Salīdzinājumam pensionārs vidēji saņem **696 Ls gadā** jeb 58 Ls mēnesī, no kuriem 40 Ls tiek iztērēti komunālajos maksājumos.

29. Pieprasām darīt galu Lemberga liekulībām tēlot sevi par Kurzemes hercogu, braukājot uz personīgo māju turp un atpakaļ pašvaldības policijas pavadībā.

30. Pieprasām Ventspilī atjaunot tradicionālo atpūtas parku ar Dziesmu Svētku laukumu, kur izbūvēts Domes tuvāko draugu motelis.

31. Izmeklēt Ventspils mēra a.Lemberga mēģinājumu uzpirkt partijas un politiķus ar 1 miliona kukuli (A.Šlesera intervija 2002.g. septembris).

32. Ņemot vērā, ka Ventspils maznodrošināto pensionāru elementārās izdzīvošanas vairākkārtējās prasības netiek uzklautas un pildītas, pasludinām pašvaldībai un valdībai, kura turpina ignorēt viselementārākās tautas prasības, – pilsonisko nepakļaušanos. Atkārtoti pieprasām Ventspils domes vadības ar Lembergu priekšgalā demisiju. ❖

KAS IR KAS?

◀ 6. lpp.

2) Vai nav pārāk aizdomīgi, ka ASV palīdz **būvēt “Eiropas cietoksni”**, kas domāts cīņai pret ASV?

3) ASV jau plāno savas kara bāzes no Rietumeiropas pārcelt uz Austrumeiropu, tostarp arī uz Latviju, kamēr vēl Latvija nav uzņemta NATO? Ko tas nozīmē?

4) Vai tas nozīmē, ka Latvija jau aizmuguriski ir piešķaitīta pie NATO?

Secinājumi:

Lūk, kāpēc **“troika”** – Freiberga, Repše, Kalniete – tā steidzas ievilkt Latviju gan Eiropas Savienībā, gan NATO, – šajā jautājumā jau ir noslēgtas slepenas vienošanās ar Dž.Bušu jaunāko.

Lai Latvijas valstij nogrieztu atkāpšanās ceļu izvairīties no bojāejas **“Eiropa-krātiņā”**, “Troika” ir gatava krimināli noziegties pret Latvijas valsti un tās saimniektautu – latviešiem.

1) Bez “Saeimas” piekrišanas, bez latviešu tautas piekrišanas ir iesaistījušas gan valsti, gan tautu agresīvā noziedzīgā karā pret citu suverēnu valsti – Irāku un tās tautu. **LR Satversme nemaz neparedz, ka Latvija var piedalīties agresijā pret citām valstīm** – tā var vienīgi aizsargāt teritoriju, valsti un tautu.

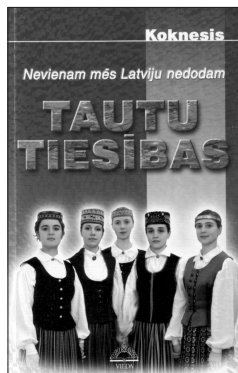
2) “Troikai” bija jāievelk Latvija, kā ASV sabiedrotā, karā, **lai radītu “apdraudē-**

jumu” un iespējamo Irākas “teroristu” atriebību par līdzdalību agresijā ASV pusē.

3) Šī **“apdraudējuma” mērķis** ir radīt **pamatu ASV kara bāžu ierīkošanai Latvijas teritorijā**, lai it kā pasargātu latviešu tautu no **“teroristiem”** un **Kremļa iespējamās okupācijas**.

4) Bet patiesībā tam ir pavisam citi mērķi: a) ASV karaspēks sargās ne jau latviešu tautu, bet gan **“troikas”-kangaru-pederastu režīmu no latviešu tautas taisnīgajām dusmām, tādējādi nepieļaujot šī režīma gāšanu**. b) Kad Latvija tiks ātrā tempā uzņemta NATO, tad **ASV karaspēku nomainīs Krievijas karaspēks**, kā NATO kontingents, pat bez “Bāzu līguma”, ko 1939.gadā uzspieda Kremļa.

Pat Kremļa “Līdztiesības” frakcija un ždanoka saņēma rīkojumu vairs nespēlēt pretošanos “Eiropa-savienībai” un NATO (notika kursa maiņa par 1800!)... ❖

Koknesis
TAUTU TIESĪBAS
apgāds “Vieda”, 2002.gads

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2003. gada
12. – 26. jūnijs

Nr. 12 (34)
pielikums

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI! Iepazīsties ar šo tekstu pats un iemet šo avīzes pielikumu okupanta pasta kastītē. Atceris, ka dažu nelietīgu okupantu sauklis ir: “*KATRS BEIGTS LATVIETIS IR IESTĀDĪTS KOKS. TAD APZAĻUMOSIM LATVIJU!*” Mūsu aicinājums ir patiesi humāns: “*BRAUCIET MĀJĀS!*” Katra latvieša uzdevums ir pierunāt vismaz vienu okupantu atgriezties etniskajā dzimtenē. Ja mēs to neizdarīsim, tad okupanti patiesi var apzaļumot visu Latviju. Bet mēs taču to negribam!

РЕБЯТА, ДАВАЙТЕ ЖИТЬ ДРУЖНО! ПОГОСТИЛИ, И ХВАТИТ.
В ГОСТЯХ ХОРОШО, А ДОМА ЕЩЁ ЛУЧШЕ.
РОДИНА МАТЬ ЗОВЁТ!

НАСТАВЛЕНИЕ
ОККУПАНТУ!

Для того, чтобы оккупантам была оказана помощь на переселение, надо олбратиться к послу Игорю Студенникову. Говорят, он дяденька хороший, только вот, беда, ленивый и неповоротливый. Так что, нужен глаз да глаз, чтобы этот «карась» не дремал. Нужно настойчиво обращаться к президенту Путину, чтобы он «всыпал» своему послу, или прислал другого, способного реализовать политику Путина на возвращение соотечественников в Отчизну.

Настойчиво надо обращаться и к президенту Латвии ВВФ, президенту министров Эйнару Репше, к депутатам, чтобы они нашли средства для переселения. ВВФ, место того, чтобы заниматься ерундой при встречах с Дж.Бушом, надо решать вопросы переселения оккупантов. Она оккупантов любит больше чем свой народ, так что они не должны ее стесняться. Говорят, что она тоже хорошая тетенька.

У ВАС ЕСТЬ
ШАНС!

Тот кто первый продаст свою
квартиру сможет устроиться в
Петербурге.
Будьте мудрыми –
продайте квартиру и уезжайте!
Обращайтесь в фирму:
SAVIENĪBA 1

Адресс: ул. Артилерияс,
дом 65а – 301, гор. Рига
Или звоните по телефону:
7313746;
(Николай Громов)

В очередной раз оккупанты обнаруживают в своем почтовом ящике газету «DDD». Быть может газету вложил сосед или друг, вместе с которым много водки выпито? Национальный фронт Латвии считает, что латыш, который боится сказать в лицо оккупанту: «Пошел вон!», еще раб своего страха и не заслуживает деколонизацию. Но надо признать, что они еще трусливы потому, что руководители Латвии всячески тушат священное национальное самосознание латышей. Потому Национальный фронт Латвии предоставляет им возможность быть «штирлицами» по отношению к оккупантам. И то, что латыши успешно используют эту возможность, является успехом НФЛ.

Оккупант должен знать и постоянно чувствовать, что за ним наблюдают зорькие глаза латышей, которые только ждут подходящего момента, и что убраться из Латвии все равно придется.

Будущее не будет таким, каким его предсатвляют сильные мира сего и местные болваны – политики Латвии. События в мире будут развиваться так, как написано в Тайной Доктрине и Живой Этике. С порабошением малых народов будет покончено. Все получают законное и неотвратимое возмездие за свои преступления, в том числе и колонизаторы латышского народа.

Душа русского народа – Иван Стотысячный – в России уже просыпается. Именно истинные русские освободят Латвию и другие народы от саранчи колонистов. В России действует Революционное Контактное Объединение под руководством Бориса Стомахина Павла Кантора. Совсем скоро такие люди станут общепринятой гордостью России. Сила в справедливости, а не во временной власти сатанистов и деньгах.

Некоторые умные люди послушались наших советов и уже уехали из Латвии. Многие собираются это сделать, но не хватает денег. Действительно, зачем оставаться в стране, где человека не любят, если Отчизна, президент Путин и даже Госдума зовет!? Латышей уничтожить уже не удастся. Об этом НФЛ позаботился. А значит оккупантам «кислорода» всегда будет не хватать. Пусть так и запомнят!

И не помогут митинги русских фашистов и их фашистеньшей 23 мая 2003 года под руководством еврейских политиков (нашли кого слушать, отморозки!). Великорусский фашизм в Латвии не пройдет! Таким фашистам латыши говорят: «Пошли вон!»

Айварс Гарда

ОБРАЩЕНИЕ

Революционного Контактного Объединения (Россия)
к русским гражданам и негражданам Латвии

Мы, граждане России, представители российского радикально-демократического Сопротивления, обращаемся к вам, чтобы донесидо ваступравду, которую вы, возможно, не хотите слышать. Может быть, это удастся нам, поскольку до сих пор это не удавалось сделать нашим латышским друзьям.

Итак, все вы – независимо от наличия гражданства – живете в Латвии незаконно. Вы сами, ваши отцы или деды приехали в Латвию после 1940 года, – благодаря незаконной и преступной оккупации Латвии Советским Союзом в июне 1940 года, приехали в обозе агрессорской Красной Армии. Если бы не было этого преступного захвата Латвии Сталиным, то вы сегодня не жили бы в Латвии.

Не имеет никакого значения, чем именно вы занимались и занимаетесь в Латвии. Строили ли вы промышленные предприятия, работали ли на них, служил ли в советской армии или госструктурах, преподавали в школе, пахали землю или ловили рыбу, – это не дает вам сегодня никаких прав на когда-то оккупированной вами земле. Традиционные аргументы советских оккупантов – “мы им тут всю промышленность построили”, “в Прибалтике уровень жизни был выше, чем в самой России; мы вас содержали за

свой счет” и т.п., – не принимаются.

Напоминаем вам, что после незаконной и преступной сталинской оккупации над латышским народом был совершен геноцид, – тысячи и тысячи латышей были расстреляны НКВД или сосланы умирать от непосильной работы в сибирские и заполярные лагеря ГУЛАГа. Причем даже не за какую-либо реальную политическую борьбу против советской оккупации, а просто потому, что, принадлежа к образованному слою латвийского общества, автоматически считались вашей властью “неблагонадежными” и потенциально опасными для этой власти. Вы или ваши отцы расстреливали или высылали в ГУЛАГ латышскую интеллигенцию и крестьянство, весь цвет латышской нации, и селились в их опустевших домах. А ту “промышленность”, которую вы начинали тут строить, – вы строили не для латышей, а для себя, чтобы с ее помощью проводить классическую эксплуатацию порабощенного и колонизированного вами латышского народа.

Но пришел 1991-й год, и латышский народ сбросил, наконец-то, с плеч ваше ярмо, ярмо колониальной русско-советской неволи. И вы остались в Латвии ничем иным, как

пятой колонной, агентурой (сознательной или бессознательной) Москвы, инструментом ее постоянного давления на Латвию, постоянных угроз в адрес Риги, агрессивных планов Кремля и террористических выходов всевозможных подонков типа лимоновцев, специально для вашей “защиты” приезжающих в Ригу из Москвы.

Одновременно вы душите латышский народ и сами по себе – уже просто одной своей численностью, своей массовой чужеродностью в организме страны. Само латвийское независимое государство теряет смысл, если де-факто оно населено не столько латышами, сколько вами, не имеющими ни к чему латышскому – народу, культуре, традициям, языку и т.д. – никакого отношения. Если уж даже в Израиле у понаехавших туда этнических русских сегодня хватает наглости требовать себе там фактически создания еще одной “России”, то тем более это угрожает Латвии – утратить из-за вас свою самобытность и стать де-факто просто филиалом России (как им уже стала сегодняшняя Беларусь).

В день своей оккупационной “Победы” 9 мая вы выходите на улицы Риги с лозунгами “Русские школы – наш Сталинград!”, да и весь остальной год требуете, чтобы латыш-

ское государство обучало ваших детей только по-русски. Но ответьте: есть ли во всей России хоть одна латышская школа, не говоря уже о ВУЗе с преподаванием на латышском языке? И что сказали бы в России о латыше, который приехал бы и потребовал немедленно предоставить ему российское гражданство и право баллотироваться в парламент и в президенты России, вообще не зная русского языка и даже не собираясь его изучать? А ведь вас, вот таких, –половина Латвии. Так кто же вы еще для коренного латышского населения, как не оккупанты, поработители и злейшие враги? И не стоит обижаться, когда вам об этом говорят.

Речь о депортации вас из Латвии пока не идет, хотя по всем моральным и нравственным законам латышский народ имеет на это полное право. Но нет, этот европейски толерантный и вежливый народ очень просит вас всего лишь слезть с его шеи, добровольно уехать и оставить его в покое. Мы, РКО, присоединяемся к этой просьбе.

Русские, приехавшие после 1940 года, являются оккупантами и должны покинуть Латвию.

Если вы не хотите больших неприятностей, лучше сделайте это добровольно, господа. В дальнейшем, несомненно, русским придется покинуть и все остальные некогда захваченные ими земли и страны, предоставив их коренным жителям свободу и право жить независимо. Это касается не только бывших “союзных республик”, но и земель тех наций, которые по сей день томятся в российской “тюрьме народов”. Латвийские русские имеют здесь уникальный шанс явить всему миру пример доброй воли со стороны русского народа (что если и случалось до сих пор в истории, то крайне редко) и **добровольно** покинуть незаконно заселенные ими земли, вернувшись на историческую

родину, в Россию. Латвия – для латышей, поэтому всем наследникам Сталина и сталинской оккупации все равно придется уносить ноги от потерявшего терпение латышского народа. Советуем сделать это поскорее и без колебаний.

Есть и еще одно обстоятельство. Русские фашисты и шовинисты, с одной стороны, взахлеб кричат, что якобы Россия вымирает, население сокращается по миллиону, а то и по два, в год. А с другой стороны, эти же русские фашисты и шовинисты встречают как минимум лютой ненавистью переселяющихся в РФ кавказцев, выходцев из Средней Азии и даже немногочисленных негров. Как максимум же – бритоголовые банды скинхедов просто убивают их на улицах и в метро.

Вы, этнические русские, –

именно то, что нужно “выми-рающей” России. Вы будете приняты здесь как свои, этнические близкие, и никакие скинхеды не посмеют ничего вякнуть. Разговоры об этом “вымирании” ведутся уже очень широко и давно, наверняка и вы их слышали. Настала пора помочь своей родине делом, собственным возвращением и работой на ее благо, а не только словами.

Русские оккупанты должны уехать из Латвии. Это говорим вам мы, русские, ваши соотечественники. Каждому народу лучше и комфортнее всего жить на своих исконных этнических территориях – это исключает национальные конфликты, обиды и распри. Земля, где вы сейчас живете, была захвачена вашими предками силой, и сейчас настала пора вернуть ее законным владель-

цам. Россия и русские очень виноваты перед балтийскими народами – еще со времен кровавых походов Петра I на их земли 300 лет назад (про сталинский геноцид мы уж и не говорим). Как всегда бывало в истории, пришла пора искупать эту вину, расплачиваться за грехи отцов и дедов. Но добрый, мудрый и высокоцивилизованный латышский народ не требует у вас какого-то страшного искупления, не жаждет вашей крови, не собирается мстить. Он готов все простить вам и вашим дедам и хочет только одного: чтобы вы наконец-то уехали и освободили его страну от вашего обременительного присутствия. Но поторопитесь, а то и латышскому долготерпению и толерантности может прийти конец, и тогда уж вам придется

очень плохо...

Подумайте хорошенько! Ведь здесь, в России, вы сможете беспрятственно учить детей на родном, русском языке! Не стоит ли одно лишь это, одно лишь будущее ваших детей, всего того, что вы боитесь сейчас потерять в Латвии? И обращаться в любые органы власти вы тоже сможете на родном языке, и с работой не будет никаких языковых ограничений, и полноценно участвовать в выборах, опутить себя полноправным гражданином своей страны вы сможете только здесь, в России, и больше нигде. Не надейтесь, что какими-то хитростями и подлостями, давлением Москвы или ЕС, вы добьетесь гражданства для себя и государственного статуса для русского языка в Латвии, – этого не бу-

дет никогда, не за то латышский народ боролся столько лет против советской оккупации.

Возвращайтесь домой, на родину. Вы нужны ей. Настоящему русскому место только в России – именно здесь вы будете не каким-то несчастным “русскоязычным”, а полноценным русским, частью своего народа и гражданином своей страны. Возвращайтесь! Мы ждем вас! До встречи в Москве!

Сопредседатели
Революционного
Контактного Объединения:

Борис СТОМАХИН
Павел КАНТОР

18.5.2003 г.
г. Москва.

ОККУПАЦИЯ ЛАТВИИ: НИКОГДА БОЛЬШЕ!

Обращение Революционного Контактного Объединения к латышскому народу.

Дорогие латышские друзья!

В этот скорбный день, в 63-ю годовщину оккупации вашей родины кровавой сталинской диктатурой, мы выражаем вам нашу самую горячую солидарность и поддержку. Сегодня здесь, у посольства Латвии в прес-тупной и по-прежнему вынашивающей имперские реваншистские планы Москве, мы говорим вам: Латвия выжила, выстояла, победила, несмотря ни на что, Латвия независима,– и мы счастливы от сознания этого великого факта!

Мы счастливы, что наконец-то восторжествовала справедливость, что нам выпало дожить до ее реального, зримого земного воплощения: в Латвии судят сталинских палачей! Мы здесь, в стране, где наследники этих палачей из ЧК-ОГПУ-НКВД-КГБ-ФСБ вновь, после недолгого перерыва, правят страной и уничтожают последние остатки Свободы,– мы счастливы, братья, что есть ваша небольшая по размерам страна,– средоточие высшей справедливости, единственное место на земле, где сталинские каратели и изуверы, палачи целых народов, все-таки, хоть и через 50 лет, но получают по заслугам. Фашиствующая “общественность” и КГБ-шные власти России с пеной у рта защищают всех этих кононовых, фарбтухов и прочую нечисть, ссылаясь на их возраст и шантажируя ими ваше правительство. Мы же призываем вас: никакого снисходительности! Геноцид – преступление, не имеющее срока давности! Нет прощения палачам!

Русские оккупанты, колонизаторы, захватившие вашу страну в 1940-м, как **саранча** расселившиеся в ней и до сих пор не желающие уезжать, - это беда сегодняшней Латвии. Гоните их прочь! Ибо пока ваша страна как минимум наполовину принадлежит им, а не вам, – в Кремле не перестанут строить хищные агрессивные планы: снова напасть на Латвию, снова оккупировать ее, как в 1940 г., на этот раз под иезуитским предлогом “защиты русских”.

По нашему мнению, только скорейшее вступление в НАТО может послужить для Латвии некоторой гарантией от подобного развития событий. Мы искренне желаем вам, чтобы это вступление состоялось как можно скорее, чтобы Латвия впредь жила и процветала в мире и безопасности, под ясным небом и ярким солнцем, избавившись о русских оккупантов, полностью залечив все раны 50-летнего советского кошмара и воздав по заслугам всем палачам латышского народа!

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
Сопредседатели РКО:

Борис СТОМАХИН
Павел КАНТОР

Сторонник деколонизации

ИНТЕРВЬЮ С ВАДИМОМ КОКИНЫМ

– Немножко расскажите про себя и познакомте читателей – кто вы.

– Я гражданин Латвии из смешанной семьи. Моя мать русская, папа – латыш. Мама приехала в Латвию, и поскольку она была замужем за латыша, при первой возможности преобрела гражданство. Она хочет быть вместе со своей семьей. Мне кажется, это правильно, если в Латвии живут латыши и члены их семьи.

– Вы поддерживаете деколонизацию Латвии, то есть – отезд оккупантов?

– Да, поддерживаю. Это для Латвии единственный правильный путь. Потому что Латвия должна быть свободное и независимое государство.

– Почему оккупанты не могли бы остаться в Латвии?

– Потому что их здесь так много по сравнению с коренной национальностью. Часто видны латыши на фоне русских, а не наоборот – русские на фоне латышей. Их присутствие здесь не пассивное, но очень активная позиция оккупантов. Русским следует прекратить находится в статусе хозяев Латвии. Сейчас здесь все принадлежит им, а не законным хозяевам - латышам.

– У вас наверно есть друзья и приятели среди русских. Могли бы вы рассказать, какое у них отношение к латышам?

–Я учился в русской школе, знаком с многими людьми – с детьми оккупантов и с отпрысками смешанных семей. У русских будто-бы положительное отношение к традициям других народов, но в быту их раздражает и поведение латышей и самилатыши. Я в вашей газете прочитал слова песни «Поганная страна». Она частично отражает настроение русской молодежи по отношению к латышам. Я даже удивляюсь, почему русским надо занимать такую позицию. Часто приходится слышать такое выражение русских: «Рига очень хороший город, Латвия приятное государство, единственная проблема в том, что довольно много латышей». Если отоношение оккупантов небыло бы такой, тогда проблема деколонизации небыла бы такой острой и напряженной, не вызывала бы такой ненависти.

– Чего бы вы хотели сказать самим оккупантам, как им вести себя, что делать?

–Вы сами уже, занимая очень гуманную позицию, предлагаете им освободить то, чего они

незаконно заняли, например, квартир, места в общественном транспорте. Это как предложение, которое может повлиять на некоторых. Думаю, что было бы важно работать с этими людьми, объяснять им то, что они занимают чужую территорию незаконно.

– Как вы оцениваете митинг, который состоялся на Эспланаде 23 мая?

–В Латвии учеба должна быть на латышском языке. Но нельзя сюда из России присылать русских, чтобы они здесь учились на латышском и образовали свою общину.

– Вы считаете, что им надо отсюда уехать?

– Да. И многие из молодежи ставят себе целью выехать из Латвии. Здесь устроиться довольно сложно, они надеются выйти на европейский рынок.

– Почему вы читаете газету «ДДД»? От куда вы узнали про нашу газету?

– С момента торжества все-семьсотлетия Риги, меня стали интересовать позиция людей, которые защищают национальные интересы латышей. И пришлось сделать вывод, что позиция людей, которых другие неправильно называют фашистами, является обоснованной.

Некоторое время назад я позвонил на редакцию. Мне посоветовали ознакомиться с вашей газетой. Я прочитал несколько номеров и решил написать письмо Айвару Гарде, в которой ему поведать о том, что поддерживаю ваши идеи.

– Вам не было страшно страшно писать письмо Айвару Гарде?

– Перед тем, как его написать, я позвонил Айвару Гарде, он шутя предупреждал, что «мы же «ужасные», нас опасаются. Некоторые недотелы думают, что мы разжигаем национальную вражду.» Но на деле же вы хотите решить эту проблему без крови, без войны мирным путем. Я понимаю, что Айварс Гарда знает, как это сделать.

Мне довелось один раз слышать его интервью на Латвийском радио-2 в предвыборной кампании. Мне понравилось то, что он там сказал. По сравнению с другими политическими партиями, была конкретная и понятная задача – освободить народ от паразитского присутствия оккупантов. Он знает, как это осуществить.

Если я правильно понял, то сейчас люди с помощью средств массовой информации погру-

жены в гипнотическое состояние. В результате этого и не решаются вопросы деоккупации.

Его спросили – если Латвия освободится от оккупантов, сможет ли она самостоятельно существовать? Айварс Гарда сказал, что мы будем работать и сможем себя обеспечить. Это же так правильно и просто.

Знаю, что у моих родственников по линии отца раньше были большие семьи, но они умели себя обеспечить. Думаю, сейчас позабыты или уничтожены многие хорошие латышские традиции, которые им помогали выжить. Теперь множество людей, которые живут в деревне, не видят выхода из существующего положения. Сейчас многие в хозяйстве не пользуются своими методами, но чужими – как будто бы плывя по течению в Европу или Россию.

– Если смотреть с точки зрения духовности, надо ли латышам освободиться от оккупантов? Является ли это божьей справедливостью?

– Я думаю, что с позиции любой религии эта правильная позиция. Любой верующий человек связан со своей Родиной и не может так просто и равнодушно смотреть, когда происходит что-то плохое. Библию я не прочитал от корки до корки, но интересовался ней. Может быть на этой почве меня побудило связаться с вашей организацией – Национальным фронтом Латвии. Хотя мои способности помочь не велики, но все-таки я решил это сделать. Для моей совести это явилось конкретным позитивным шагом. Человек сам выбирает свою судьбу – людей, с кем дружить, книги, которые читать. Говорят и так – скажи мне, кто твои друзья, и я скажу, кто ты такой.

К тому же, если осуществить вашу программу, и в материальном плане ситуация стала бы во много раз благополучней. У каждого человека свои планы, связанные с материальным обеспечением: найти работу, квартиру. Я обдумал все эти вещи. Считаю – если была бы произведена национализация, как вы это желаете, многие вещи стали бы на свое место и решились разные проблемы, улучшилось бы состояние, в которой находятся латыши. Освободиться от паразитических явлений очень важная задача.

– Является ли отезд русских в Россию для них самих благом или вредом?

– Думаю, что для них это является благом. Я сам, когда

бываю там, где родился мой отец, чувствую себя как на Родине, сильно чувствую присутствие моего отца. Им там будет легче: смогут учиться в русских школах, слушать свою музыку, язык. Не будет ничего такого, что их здесь, в Латвии волнует. Россия их Отчизна.

–Вы чувствуете, что в Латвии назревает конфликт между латышами и русскоязычными?

– Откровенно говоря – да. Если было бы у людей возможность вооружаться, думаю, ситуация обратилась в кровоизлияние. Есть люди, которые с помощью интернета проявляют свою сучность, потому-что не могут это делать открыто. Как бы страшно это не было, сейчас на проявляясь улице этого видать еще нельзя, но когда-то это выйдет наружу, покажется в реальной жизни. Это реальность, которую мы не можем отвергнуть.

– Вы хорошо знаете общество латышей и оккупантов. Можно ли сказать, что латыши и русскоязычные сейчас общаются поверхностно, не показывая свое истинное отношение друг к другу, скрывая и подавляя ее?

– Да, это так. Если не существовали бы определенные нормы поведения, тогда общение не было бы возможным.

–Что произойдет, если в ближайшее время латыши не достигнут проведения деколонизации?

– Если это не произойдет, оккупанты будут паразитически размножаться, а латыши останутся как индейцы в США. Может быть будет развиваться технология, но коренной народ растворится. Может даже начаться национальная борьба, но не с латышами...

– Между турками, арабами и русскими?

– Да, это возможно. Потому что русские не хотят, чтобы у них здесь была лишняя конкуренция с другими иммигрантами.

– Вы думаете, что латыши трусливы? Допустять ли они уничтожения своего народа?

– Я бы не сказал, что это является визитной карточкой латыша. Думаю, что и среди латышей есть мужественные люди, которые хотели освободить Латвию и с помощью вооруженной силы.

– Ну тогда – если деколонизация Латвии не произойдет мирным путем, это потребует кровопролития?

– Да, это один из возможных вариантов. ❖